

Darbecilere karşı demokrasiyi savunalım;

AKP ve DTP'nin kapatılmasına izin vermeyelim

antikapitalist

www.antikapitalist.net

Mayıs 2008 / Sayı 50 / Fiyatı 1 YTL

Ayakların baş olması için **ORTAK AKIL, ORTAK MÜCADELE, ORTAK ÖRGÜTLENME**

Emek, Özgürlük,
Demokrasi, Barış,
Sosyal Adalet,
Temiz Toplum
mücadelesinde
**SESİMİZİ,
SÖZÜMÜZÜ,
GÜCÜMÜZÜ
BİRLEŞTİRELİM**

Başbakan Tayyip Erdoğan, "Ayakların baş olduğu yerde kıyamet kopar" dedi.

Başbakan bu saldırgan sözleriyle, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan ve bütün zenginlikleri üreten emekçilere nasıl baktığını açıkça ortaya koydu. Biz emekçiler ve ezilenler onun için sadece "ayak takımı"yız'.

Öfkeliyiz! Ama şaşırmadık. Tayyip Erdoğan'ın "baş" olmasından ne gördük? Evet, bol miktarda refah, demokrasi, barış ve toplumsal

uzlaşma vaat ve sözleri duyduk seçim meydanlarında ve TV haberlerinde. Ama mezarda emekliliğe, işsizliğe, geleceksizliğe, giderek artan gıda fiyatları ile açlığa ve daha fazla sefilliğe mahkum edilmek istenen bizleriz. Yıllarca büyüyen ekonomiden bizim payımıza düşen işsizliğin artması, ücretlerimizin düşürülmesi, işlerimizin sosyal güvencesiz ve güvensiz taşeron şirketlere devredilmesi, eğitim ve sağlık gibi en temel hizmetlerin ticarileştirilerek kâr hirsına teslim edilmesidir. Demokrasiden payımıza düşen, her söz söyleme çabamızda "yalancı" ilan edilmemiz, her hak ve eşitlik arayışımızda "hain, bölücü" diye lanetlenmemiz; özgürlükten aldığımız pay ise "baş"ların krizlerinin faturasını nasıl ödeyeceğimizi "tercih" etme özgürlüğüne indirgenmiş durumda.

Tayyip Erdoğan'ın baş olduğu diyor, iç içe geçmiş yabancı ve yerli sermaye için gül bahçesi, bizler için ise "kıyamet"tir.

Yıllardır süren ve AKP ile

Tayyip Erdoğan'ın "baş"lığı ile sınırlı olmayan vahşi politikalar karşısında güçlü ve etkin bir muhalefet yok.

CHP'yi ve kendini yeniden başkanlığa "atayan" Deniz Baykal'ı emekçilerin ve ezilenlerin yanında ve lehine muhalefet ederken değil "Çetelerin Korkular" Cumhuriyet(i) mitinglerinde görebiliyoruz. Küreselleşme ve AB süreçlerinin dayattığı vahşi sömürüye karşı gıktı çıkmayan Baykal, bunu modern zamanların gerekliliği olarak savunabiliyor. Baykal'a göre gericilik, sermaye düzenin toplumun çoğunluğunu refah ve barış içinde yaşama olanaklarına saldırmaması değil; bir kadının başını örtmesi ve Kürtlerin eşit vatandaş haline gelmesidir. Baykal'a göre ilericilik, sömürü ve savaş çarklarında can veriyor olmamıza aldırmadan, erkeklerin uygun adımda, kadınların ise başlarının açık bir şekilde "ne mutlu Türküm" demeye devam etmesidir.

CHP'nin muhalefeti, vahşi sömürü politikalarına karşı

değil; refah, barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük taleplerine karşıdır. Erdoğan bizlere "ayak takımı" diye hakaret ediyorsa, CHP de yoksul, işçi ve ezilenlerin gerçek değişim taleplerini hiçe sayıyor, burun kıvrıyor, ayakları altına alıp çiğniyor.

"Kendine demokrat" AKP ile "sosyal"lığı de "demokrat"lığı da kalmamış CHP'ye mahkum olmak istemiyoruz. Onlara verdiğimiz her destek bize hak kaybı ve hakaret olarak geri dönüyor.

Gün; emekten, ezilenden, refahtan, barıştan, demokrasiden ve özgürlüklerden yana yıllardır ifade ettiğimiz taleplerimiz etrafında buluşma zamanıdır. Ortak taleplerimiz etrafında ortak bir mücadeleye ve bunun siyasi ifadesi olan ortak bir örgütlenmeye ihtiyacımız var. Ancak bu şekilde "ayakların baş" olmasını sağlayacak güçlü, etkin ve gerçek bir sol muhalefeti inşa etmeye başlayabiliriz.

devamı sayfa 2..

Erdoğan ve Baykal'a mahkum olmayalım!

Genç-Sen: Birliğimiz gücümüzdür

Kazanmak istiyorsak güçlü olmak zorundayız. Bizi güçlü kılan temel faktörler ise kitlelilik, meşruiyet ve dayanışmadır. Milyonlarca öğrencinin yüz binleri sokaklara dökülse, toplum bu mücadeleyi haklı bulsa ve başta çalışanlar olmak üzere diğer örgütlü güçler mücadelemize destek verse kazanamayacağımız talebimiz yok.

10. sayfada..

Açlığın nedeni "tımarhane ekonomisi"

Kıtlık zamanlarında kullanılan "pilav üstü fasulye yerine pilav üstü pilav yeriz" esprisi, yeni pirinç fiyatlarıyla soğuk bir şaka haline geldi! Yiyecek azlığı ve ayaklanmaların sebebi kapitalizmin delice mantığıdır. Yüz milyonlarca insanın açlıkla karşı karşıya olduğu bu günlerde herkese bol bol yiyecek kadar yiyecek mevcut.

4. sayfada..

Demokrasi mücadelesi ve sosyalist tutum

Sosyalizm mücadelesi bir demokrasi mücadelesidir. Mücadele sadece 5 yılda bir yapılan genel ve yerel seçimlerin biçimsel demokrasisi değil; herkesin, toplumun ne şekilde işleyeceği üzerine gerçekten söz sahibi olduğu bir demokrasi içindir.

6. sayfada..

Türkiye deneyimi: 28 Şubat ve sol

1996'daki 1 Dakika Karanlık eylemleri derin devlete karşı başlatılmış en önemli demokrasi mücadelesiydi. Fakat yanlış politik tutumlar yüzünden bu mücadeleyi kazanamadık.

7. sayfada..

Soldaki boşluğu giderme zamanı

Ortak örgütlenme için adım atalım

Türkan Uzun

Bunları da duyacakmışız: TÜSİAD Türkiye'de muhalefet eksikliğinden şikayet etti! "Biraz da biz gülelim" diyerek 1980 darbesinin muhalefeti biçmesine pek memnun kalan TÜSİAD'ın verdiği muhalefet siparişi "az demokrasi soslu piyasa ve patron sever" diye tarif edilebilir. Bunun için niye yeni muhalefet siparişi veriyorlar ki? Hasi zaten iktidarda: AKP. Bunun yeni versiyonu ancak egemenlerin ihtiyacı özelleştirmeye özelleştirme yapan, savaşmaksa savaşa giden, sol-liberal, "üçüncü yolcu" İngiltere İşçi Partisi modeli olabilir; bu, AKP'nin "sol" versiyonudur.

Kara delik

Bu toplumun mağdurlarının ihtiyacı TÜSİAD Başkanı Yalçındağ mönüsü değil; emekten, sosyal adaletten, barış ve özgürlüklerden yana "sözde değil özde" bir muhalefettir. Ne var ki emekçilerden ve ezilenlerden on yıllardır destek alan CHP'nin, toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kesimler ve talepleriyle uzaktan yakından bir ilgisi kalmamıştır. "Halkçı CHP" kısa bir dönem önemli bir varlık göstermişse de tarihe karışıp yerini "askerden çok askerci olmak" gibi bir zoru başaran, hayatlarımızı ve geleceğimizi çetelere teslim etmek isteyen bir garabete bıraktı.

CHP'nin sol muhalefette yarattığı boşluk bir kara delik niteliğindedir. Bu

kara delik emekçiler ve ezilenlerin taleplerini ve kendilerini yutuyor. Egemenlerin arkalarına aldıkları küreselleşme rüzgarları, emekçiler ve ezilenler için kasırgaya dönüşüyor.

Erkek-kadın, genç-yaşlı, sendikalı-sendikasıız, eşcinsel-eşcinsel olmayan, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, Müslüman-gayrimüslim bütün emekçilerin, yani toplumun büyük çoğunluğunun yaşamı sol muhalefetteki boşluktan olumsuz bir şekilde etkileniyor.

Ortak örgütlenme

Dünyada giderek artan istikrarsızlık, Ortadoğu ve Türkiye'deki kasırgaların şiddetini artırıyor. Bunları göğüsleyebilmek, toplumda emekten ve ezilenlerden yana sola doğru bir çekim yaratabilmek, mağduriyetlerimizi kazanımlara dönüştürmeye başlamak için soldaki boşluğu doldurmamız gerekiyor. Bu toplumun mağdurları ayrı duruşlarını ve bunun nedenlerini aşarak güçlü bir buluşma gerçekleştirebilirsek bu boşluğu

doldurmaya başlayabiliriz. Bu buluşma ortak taleplerimiz üzerinden başarılı olabilir (bkz: Tarafımız, ortak taleplerimiz). Bu taleplere sahip çıkan herkes buluşmanın öznesi olmalıdır. Önemli olan taleplerin kendisidir. Ancak bu şekilde güçlü ve kapsayıcı bir birlik yaratabilir ve buradan da toplumun mağdur çoğunluğunu sokakta ve sandıkta buluşturabiliriz. Bu buluşmanın siyasi ifadesi talep eksenli ortak bir örgütlenmedir.

Nasıl bir ortaklık

Ortak örgütlenme, bir yandan siyasi örgütlü bir kimliği olmayan, diğer yandan da örgütlü siyasi yapıların katılım ve katkısını garantilemeye uygun olmalıdır. Demokrat, sosyalist, sendikacı, Kürt, Alevi, kadın, çevreci, eşcinsel kimlikler taşıyan örgütlü ya da örgütsüz bireyler, ortak örgütlenmenin eşit ve katılımcı üyeleri olabilmelidir. Ortak bir örgütlenme ancak bu şekilde istenen genişlik, etki ve güce sahip olabilir. Bizi birleştiren ve buluşturan zemin, kimlik ve renk, "ortak taleplerimiz"dir.

Sorunlarımız, öfkemiz ve taleplerimiz o kadar büyük ve çeşitli ki bunlar "tek kimliğe" sığmaz. Üyeler tek siyasi kimliğe zorlanmamalı; SHP, ÖDP, EMEP, SDP, SP Girişimi, DTP veya herhangi başka bir sol, sosyalist veya demokrat parti veya grupta örgütlü olan kişiler bu kimliklerinden vazgeçmeden; varlık ve bağımsızlıklarını da devam ettirerek ortak örgütlenmenin parçası olabilmelidir. Böylece ortak örgütlenme kimse için bir siyasi hapisaneyeye dönüşmez. Dışarıya doğru tünel kazarak kaçma değil bir arada durma eğilimi güçlenir.

Ortak örgütlenme konusunda bir çatı partisi önerisi söz konusudur. "Kimsenin olmayan, ama hepimizin olan" kapsayıcı bir çatı partisi kurulması gerektiğinden hareket eden bu öneride, çeşitli kesimlerden tanınmış ve saygınlığı olan "ortak bir çağrı" yapılması gereğinden söz edilmektedir. Bu yönüyle önerinin daha önceki dar blok yapısından daha kapsayıcı bir biçime doğru evriliyor olması ortak örgütlenme tartışmaları konusunda ön açıdır. Bu nedenle de önemle üzerinde durulması ve tartışılması gerekir.

Başka bir dünya, başka bir Türkiye isteyen herkes, her grup kendisini bu sürecin etkin öznesi olarak görebilmeli, ortak bir örgütlenmeye giden süreci işletme konusundaki fikir, enerji ve örgütsel gücünü ortaya koymalıdır.

Tarafımız, ortak taleplerimiz

Hayat, toplumun büyük çoğunluğu açısından daha dayanılmaz hale geliyor, sıkışıklık hissi giderek yayılıyor. Neo-liberal politikalar, "modern reformlar" olarak pazarlanıyor, refah, demokrasi ve özgürlüklerin küresel piyasalara kucak açtığımız ölçüde gelişeceği anlatılıyor. Aynı zamanda her değişim talebi ve muhalif fikir, darbe tehdit ve girişimleriyle, çete suikastları, faşist saldırılar, parti kapatmaları, tank ve tüfikle bastırılmaya çalışılıyor.

Küreselleşmeye ulusalcı karşı duruşlar işi çeteciliğe kadar vurdurtmakta beis görmese de asıl olarak neo-liberal küreselleşmeye bir alternatif oluşturmaktan çok uzak. Temel tezleri, Türkiye Cumhuriyeti'ne sahip çıkmak. Alternatifsiz kaldıkları için de tek yapabildikleri Türk milliyetçiliğini sağdan ve soldan körükleyerek toplumsal öfkeyi toplumun en çok ezilen kesimlerine doğru yöneltmek oluyor.

Bu tezler toplumun büyük çoğunluğu ve ezilenleri lehine bir toplumsal çıkış programından tümüyle yoksun; birisi "piyasaya

güven" diyor, diğeri "orduya güven". Dolayısıyla piyasa düzenleyicisi bir demir yumruğa güç vermiş oluyorlar. Bu cephelerin birbiriyle olan mücadelesinde ise arkalarına dizilmemiz bekleniyor. Ya piyasacı liberal olacaksınız ya da ulusalcı, çeteci, kafatasçı savaş çıkırtkanı...

Bizler bu ikilemi reddetmeliyiz. Verili cephelerin arkasında dizilmek, kendimizi bunlara mahkum etmektir. Küreselleşme sürecinde yaşadığımız ve Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana var olan sorunlar karşısında oluşmuş taleplerimize sıkı sıkı sahip çıkmak durumundayız. Karşı reformlar değil gerçek değişim istiyoruz. Emekten, sosyal adaletten, ezilenlerden, özgürlüklerden, barıştan yana ve çetelerin, sürekli savaş tehditlerinin hüküm sürmediği bir toplumda yaşamak istiyoruz. Herhangi bir önerme, politika, gelişme bizi taleplerimize yaklaşıtıyorsa, bu talepler için mücadelemizin önünü açıyorsa orada olumlu bir şekilde tarafız. Herhangi bir gelişme bizleri özlediğimiz toplumdaki uzaklaştırıyor, bunun için mücadelemizi

daha da zora sokuyorsa onun karşısına çıkarak yine tarafız. Yaşanan gelişme hangi cepheden geldiği ya da taraf olduğumuz zaman kimlerle yan yana düşmüş olacağımız burada ikincil kalır, çünkü asıl olarak kendi taleplerimiz ve bunların meşruluğunu güçlendiriyoruzdur. Değişim isteği ve taleplerimize sahip çıktığımız ölçüde sermaye programlarına ve savaş politikalarına "dur" diyebiliriz. Kendi taleplerimizin eksenini güçlendirdikçe emekten ve ezilenlerden yana güçlü bir çekim sağlayabiliriz.

Taleplerimizi ortaklaştıralım

Yaşadığımız sorunlar üzerine şekillenen taleplerimize sahip çıkmak ve bu eksenle mücadele etmek en temel gereklilik olsa da kendi başına yeterli olmayacaktır. Toplumun çoğunluğu yaşanan gelişmelerden mağdur olmasına rağmen, bunlar her kesim için farklı biçimler alıyor. Her kesim kendi talebi etrafında "bir şeyler yapmaya" çalışıyor. Ancak burada da bütünsel bir yaklaşım söz konusu değil. Dolayısıyla ortaya çıkan hak arayışları da sınırlı kalıyor ve egemenler tarafından daha kolay

bertaraf edilebiliyor. Tayyip Erdoğan'ın "ayak takımı" diye aşağıladığı toplumun mağdur çoğunluğu kendi lehine bir çekim gücü yaratacaksın öncelikle farklı talepleri ortaklaştırılmalı ve bunları bütünsel bir mücadelenin merkezi gündemleri yani ortak öncelik haline getirilmelidir.

Farklı kesimlerin talepleri bir ve aynı olmamakla birlikte bunların arasında bir Çin Seddi yoktur. Organik ve doğru orantılı bir ilişki söz konusudur. SSGS ancak demokrasiye yoğun bir saldırının olduğu, toplumsal gerilimin tırmandırıldığı bir ortamda meclisten geçebilmiştir. Ayrı ayrı dursalar da farklı taleplere sahip farklı kesimler gerçek hayatta birlikte kaybediyor.

Birlikte kazanmaya doğru ilerleyebilmek için ortak talepler etrafında farklı kesimlerin, sokağa ve sandığa yönelik ortak bir muhalefet hattı ve mücadelede buluşması, ortak bir örgütlenmeye dönüşmeli ve siyasi bir boyut almalıdır. Verili toplumsal sıkışmışlıktan emekten ve ezilenler lehine çıkış yollarının açılması bu süreçlerin üzerine yükselecektir.

AKP ve DTP'nin kapatılmasına izin vermeyelim!

Sertuğ Çiçek

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyen emekçileri "ayak takımı" olarak tanımlayıp engellemek isteyen hükümete karşı, emek örgütlerinin ortak çağrısıyla bu 1 Mayıs'ta yeniden Taksim'deyiz.

Bölünmüşlüklerimizi aşınca nasıl büyük bir güce sahip olduğumuzu gösteren bu ortak duruşu genişletmek, derinleştirmek ve güçlendirmek mümkün. Emekçilerin birliği sağlandıkça emek cephesi güçlenecek, emekçilerin ortak sesi yükseldikçe demokrasi, özgürlük, adalet ve barış kazanacaktır.

Başarılı olmamız önündeki en büyük engel ise bizi bölerek ortak çıkarlarımızı görmemizi engelleyen fikirlere teslim olmamızdır.

Kapatırmayalım

Sosyal güvenlik haklarımıza saldıran, bize "ayak takımı", isyan edene "anamı da al da git" diyen, alanlarda verdiği sözlerin tam aksine davranarak savaşı tırmandıran AKP hükümetine karşı haklarımızı koruyacağımızı haykırmak tek başına yeterli değil. Hükümetin bu uygulamalarından rahatsız olan ancak AKP'ye açılan kapatma davası nedeniyle ve başka bir alternatif göremediği için AKP'li kalmaya devam eden yüzbinlerce emekçi var. Emekçilerin birliğini sağlamak istiyorsak, demokrasi, özgürlük ve barış savunusunda tutarlı ve kararlı olmalıyız. Yüzünü AKP'ye dönmüş emekçilere hem demokrat, hem özgürlükçü, hem de emekçiden yana bir alternatif olduğunu, yaratabileceğimizi kanıtlamalıyız.

Bu nedenle, "şeriat gelecek, Türkiye orta çağ karanlığına gömülecek" diyerek yargı yoluyla darbe yapmaya çalışanlara ve Kürtlerin seçilmiş temsilcilerini parlamentodan atmak, seslerini kısmak isteyenlere karşı çok açık ve anlaşılır bir şekilde AKP'yi ve DTP'yi kapatmalarına da izin vermeyeceğimizi haykırmalıyız. Çünkü çok iyi biliyoruz ki partileri kapatma gerekçeleri emekçilerin emeklilik hakkının ortadan kaldırılması, sağlık ve eğitimin ticarileştirilmesi, yoksulluk ve işsizliğin artması ya da çetelerin azması değil. Bu partileri kapatmak isteyen güçler, halkın tercihlerini umursamıyorlar, halkın seçimlerini küçümseyerek en basit demokratik hak kullanımı olan parlamento seçimlerinin sonuçlarını ortadan kaldırmak istiyorlar. Onların yargı darbesine hayır diyerek demokrasiyi tutarlı olarak savunmalıyız.

Partileri kapatan, seçilmiş milletvekillerini cezaevine yollamak isteyenler ile emekçilerin hiçbir ortak çıkarı yok. Bizleri laik-dinci, Türk-Kürt, Alevi-Sünni vb kamplara bölerek çatışma yaratmak, darbeye zemin hazırlamak isteyenlere izin vermemeliyiz.

Demokrasiye, parlamenter sisteme yapılan müdahaleleri her kabul ettiğimizde emekçiler olarak hep birlikte kaybediyoruz. Çünkü her müdahale emekçilerin bir kısmının da umut bağladığı bir siyasi hareketi hedeflemekle birlikte genel olarak demokrasiyi, özgürlükleri, adalet ve barışı zayıflatıyor. Demokrasi, özgürlük, adalet ve barışa en çok ihtiyaç duyanlar ise emekçiler olduğundan her müdahale emekçileri ve solu zayıflatıyor. 28 Şubat Muhtırası'nın İslami hareketten daha fazla emek hareketi ve solu geriletliğini artık herkes görebiliyor.

Çeteler dağıtılsın

Çetelerden, mafyadan, yolsuzluktan en çok zarar gören, temiz topluma en çok

ihtiyaç duyanlar da emekçilerdir. Ama 28 Şubat'ta olduğu gibi demokrasiye yapılan müdahale çetelere karşı mücadeleyi zayıflatmış, hareketin pusulasını kaybetmesine neden olmuş ve çetecilerin, mafyanın işine gelmiştir. Bir kez daha benzer bir sonuçla karşılaşmak zorunda değiliz. Hırant Dink, Malatya, Trabzon olayları ve son zamanlarda üniversitelerde yaşananların arkasındaki resmi ve sivil çetelere karşı mücadeleyi desteklemeli, pusulamızın yeniden bozulmasına izin vermemeliyiz.

Ergenekon çetesinin darbe planları, suikast vb terör eylemleri hazırlıkları ortaya çıktı. Bu soruşturmanın sonuna kadar götürülmesini, ucu kime dayanıyorsa yargılanıp cezaevine atılmasını yüksek sesle talep etmeliyiz.

Çetenin varlığı, darbe planları vb bu denli ciddi olarak ortaya çıkmışken konuyu bir kez daha laik-dinci çatışmasının bir parçası olarak sunmalarına engel olabiliriz.

Seyretmeyelim; karşı çıkalım

AKP'nin kapatılmasına karşı "bize ne, itler dalaşiyor" demiyoruz. En temel demokratik haklarımızın darbelerle, muhtıralarla, yargı darbeleriyle ortadan kaldırılmasını seyrettiğimizde kendi birliğimizi parçalıyoruz. Emekçilerin ciddi bir bölümünün demokrasi, refah, barış ve adalet beklentileri üzerinden oy verdikleri-destekledikleri bir partinin kapatılması ya da susturulması karşısında, o partiye oy vermemiş olsak da, sessiz kalmayı kabul etmiyoruz. AKP'yi kapatmak isteyen zümre ve sahip olduğu zihniyetin cumhuriyet tarihi boyunca ülkeyi yöneterek bugünkü yoksulluk, adaletsizlik, işsizlik, eşitsizlik, savaş ve yasakların esas sorumlusu olduğunu biliyoruz. Bu zümrenin AKP'yi kapatmasına seyirci kalmak ya da desteklemek, AKP'ye oy veren ve vermeyen emekçikleri daha fazla AKP ve benzeri partilerin çıkmaz sokaklarına mahkûm etmek dışında bir sonuç getirmiyor.

Salak olmadığımız için özgürlükçüyüz

Son günlerin moda lafı "özgürlükçüyüz ama salak değiliz." Özgürlük düşmanlarına özgürlük tanınmanın salaklık olduğunu söyleyenlerin unuttuğu bir şey var. Özgürlük düşmanı olarak tanımlanan siyasi hareket özgürlük, adalet, eşitlik, barış, demokrasi söylemiyle gittikçe daha da güçleniyor. Özgürlüklerin gerçek savunucusu olan (olması gereken) sol ise gittikçe kan kaybediyor, marjinalleşiyor. Neden? Nedeni çok basit, türban gibi basit özgürlük taleplerine bile karşı çıkarak "özgürlükçü" olduğunu iddia etmek inandırıcı değildir. Bu yanlış slogan küçük bir yer değişikliği ile doğru anlamını bulabilir: "Salak değiliz ama özgürlükçüyüz." Yani AKP'nin nasıl tutarsız olduğunu, İslami hareketin ne kadar büyük çelişkiler barındırdığını ve tehlikeli olabileceğini elbette biliyoruz ama buna rağmen özgürlükçüyüz. Tutarlı bir demokrasi ve özgürlük mücadelesi vermeden daha fazla özgürlüğü rüyamızda bile göremeyeceğimizi biliyoruz çünkü.

Adaletsizlik, savaş, işsizlik ve yoksulluktan bunalmış milyonların her geçen gün daha fazla oranda AKP ve benzeri partilere destek vermesinin ya da çözümünü darbeye görmesinin temelinde sesini duyurabilen sol (ama gerçekten sol) bir çekim gücünün eksikliği var. En temel sol talepler olan özgürlük, demokrasi, adalet, barış üzerinden yükselen İslami hareketler uzun bir zamandır solun en önemli rakibidir.

Tam da bu nedenle Tayyip Erdoğan her fırsatta egemen güçler ile solu aynı kefeye koyuyor. Son konuşmalarında partisini kapatmak isteyenlerle sendikalarımızı aynı cephenin bir parçası olarak göstererek bir taşla iki kuş birden vurmaya çalışıyor. Hepsine birden sol diyor. Bu nedenle AKP'yi kapatmak isteyenler ile solculuk arasında hiç bir ilişki olmadığını çok net, çok anlaşılır olarak, hiçbir yanlış anlamaya izin vermeyecek biçimde ifade etmeliyiz.

Tayyip Erdoğan, sosyal haklarımıza yönelik saldırılara karşı çıkan sendika sözcü ve temsilcilerimize "yalancılar" diyecek cesareti sol tarafımızdaki bu zayıflıktan alıyor. Sol demenin CHP, İP olduğunu, darbecilik, seçkincilik, halk karşıtlığı olduğu fikrini, solda duran sendikalarımızın da tıpkı bu siyasi partiler gibi olduğunu anlatan AKP'nin bu saldırısını püskürtebilmemiz için lafı ağzımızda dolaştırmadan ve yüksek sesle türbana özgürlük, AKP'nin kapatılmasına hayır demeliyiz. 28 Şubat sürecinde genel olarak sınıfta kalan sol, artık aynı hatayı tekrar etmemelidir.

İran dersi

"Demokrasiyi savunmak Türkiye'yi İran'a çevirecektir" fikri de yaygınca dile getiriliyor. Bu fikir de yanlış. İran'da Humeyni ve mollaları iktidara getiren, solun Şah yönetimine karşı demokrasi ve özgürlük mücadelesi vermesi değildi

elbette. Asıl sorun Şah rejimi yıkıldıktan sonra solun daha da fazla demokrasi- işçi demokrasisi mücadelesi hedefi olmamasıydı. İşçi şuralarının iktidar hedefinden yoksun, kendisini "aşamalı devrim" in demokrasi aşamasında gören ve sosyalizm mücadelesini demokrasi mücadelesinden ayıran solun affedilmez hatalarından ders çıkarmalıyız.

İran'dan çıkarılması gereken ders, demokrasi ve özgürlük mücadelelerimize sınır koymak değil; tam tersine demokrasi, özgürlük, adalet, barış mücadelesi ile işçi sınıfının iktidar mücadelesinin iç içe olduğunu bir an için bile unutmamak gerektiğidir.

Sol alternatif

Emek hareketi ile demokrasi ve barış mücadelesinin bağımlı sıkı sıkı kurmazsak emekçilerin kaybetmesi kaçınılmazdır. Hem AKP hem de darbeciler, emekçileri buradan bölüp kendi peşlerine takmak istiyorlar. Her iki tarafın demokrasisi de kendine demokrasi, çoğunluğa diktatörlük- tutarsızdır. Bu gerçeği gösterecek, çoğunluğun çıkarlarını garantileyecek bir demokrasi ancak emekçilerin birliği üzerinden kazanılabilir. Demokrasinin, özgürlüklerin tutarlı savunucusu olmadan, barışın, kardeşliğin bayraktarlığını yapmadan, emekçilerin birleşik gücüne güvenmeden solun yeniden alternatif haline gelmesini sağlayamayız.

Neden ve nasıl birlik?

Sosyal güvenlik sisteminde yapılan değişikliklere karşı mücadele sırasında üç gerçeği bir kez daha gördük: 1. Elimizdeki en büyük silah üretimden gelen gücümüzdür. 2. Üretimden gelen gücümüzü etkili olarak kullanabilmemiz emekçilerin ne ölçüde birlikte davrandığına bağlıdır. 3. Emek örgütlerinin ve emekten yana siyasi hareketlerin ortak söz ve eylemi emekçilerin birliğini sağlamakta önemli bir işleve sahiptir.

İki saatlik iş bırakma eylemi yasa tasarısının geri çekilip bazı değişiklikler yapılmasını sağladı. Emekçilerin örgütlenmiş birliği ile haklarımızı korumak ve genişletmek çok mümkün. Ne var ki emekçiler ortak çıkarları olsa bile çoğu zaman birlikte davranmıyorlar. Çünkü emekçiler birçok nedenle bölünmüş durumdadır.

Bölünmelerin bir kısmı kimliklerimizle ilgili: Kürt- Türk, kadın-erkek, Alevi-Sünni, eşcinsel-eşcinsel olmayan, müslüman-gayrimüslim...

Örgütlenmemizden kaynaklı bölünmüşlükler de var: İşçi-memur, sendikacı-sendikacı, beyaz yakalı-mavi yakalı, madenci-tekstilci...

En az bunlar kadar önemli bir başka bölünmüşlük ise günlük yaşama-politikaya dair konulardaki fikirlerimizden kaynaklanıyor. Bu konuda akla gelen güncel tartışmaların başlıklarından bazıları şöyle sıralayabiliriz: Laiklik, Ergenekon soruşturması, türban, AKP'nin kapatılması, DTP'nin kapatılması, sınır içi ve ötesi operasyonlar, üniversitelerdeki olaylar, anayasa değişikliği, özelleştirme ve ticarileştirmeler...

Emeğin, emekçinin sesi-temsilcisi olan (olması gereken) sol, bu bölünmelerin üstesinden gelecek

emekçileri birleştirmeyi becerebildiği ölçüde güçlü ve etkilidir. Sol, bu nedenle her zaman mazlumun, mağdurun, ezilenin yanında saf tutarak, ezenlere-egemenlere karşı durur.

Kimlikleri-farklılıkları nedeniyle ezilenlerin ne kendilerine ne de ezilmelerine seyirci kalan diğer emekçilere güvenmesi beklenemez. Ezilenlerin toplamının (kadınlar + aleviler + Kürtler + gayrimüslimler + eşcinseller + ...) emekçilerin çoğunluğunu oluşturduğu gerçeği, demokrasi ve özgürlüğe en çok ihtiyaç duyan kesimin emekçiler olduğunu ve ezilenleri savunmadan emekçileri birleştirmenin mümkün olmadığını gösterir.

Çok sınırlı ve göstermelik bile olsa en küçük demokratik hakkımızı ve özgürlüklerimizi bile titizlikle koruyup genişletmek solun üzerinde yükselmesi temeldir. Bu temeli zayıflatan her tutum aslında solu ve emekçileri zayıflatır. Marx'ın ve Lenin'in partilerinin ilk isimleri (sosyal demokrat) "toplumcu demokrasi"den geliyordu. Devrimciler, sosyal demokrasi adı 1. Dünya Savaşı sürecinde kirleninceye kadar kendilerini sosyal demokrat olarak tanımladılar.

Savaş en çok emekçileri vurur. Barış talebi her zaman emekçilerin en temel taleplerinden olmuştur. Savaşlarda birbirine kırdırılan emekçilerin çıkarları hep barıştan, halkların kardeşliğinden yana olmuştur.

Solu "sol" yapan ve güçlendiren, bu en temel noktalardaki samimiyet, tutarlılık ve kararlılıktır. Bu bayraklar sol için darbecilere, AKP'ye, AB'ye vb güçlere teslim edilemeyecek kadar yaşamsaldır. Birlik, ancak bu bayrakları daha yükseklere çıkardığında emekçiler lehine kalıcı sonuçlar doğurabilir.

Ekonomik kriz: Yeni bir 1929 mu?

Costas Lapavistas, Doğu ve Afrika Araştırmaları Okulu'nda ekonomi bölümünde görev yapmaktadır. Kendisi, Marksist finans teorileri üzerine kapsamlı çalışmalara sahiptir. Lapavistas'ın İngiltere'deki Socialist Review dergisinde yayımlanan, şu anki ekonomik kriz ve etkilerinin, tarihteki benzerleriyle mukayesesi üzerine yapılan röportajın çevirisini kısaltılmış olarak aşağıda yayımlıyoruz.

Pek çok ekonomi yorumcusu, bugünkü ekonomik krizi 1980'lerin sonunda Japonya'yı vuran ve Japon ekonomisini 15 yıl boyunca durgunluğa mahkum kılan iktisadi çalkantıyla kıyaslamaktadır. Benzerlikler gerçekten bu kadar aşikar mı?

Gerçekten de bazı net benzerlikler olduğu aşikar. Öncelikle Amerikan ekonomisini bugün boylu boyunca yaran finansal balon mülklere ve mülk edinmeye ilişkin. 1980'lerin sonlarında Japonya'da ortaya çıkan krize neden olan spekülasyon işlemlerinin çoğu emlak ve ticari sahiplikler üzerinedir.

İkinci bir benzerlik ise, bankacılık sisteminde biriken ve ödenmeyecek olan borç yükü. Bu, bankaların gün be gün işlemlerini gerçekleştirmesi ve kredi genişletme yeterliliğinin önünde büyük bir engel teşkil ediyor. Amerika'da vuku bulan kriz, henüz erken bir safhasında. Yine de şu açık ki, bankalar dikkatlerini kredi yaratma ve borçlanma üzerine çevirmiş durumda. Fakat bu durum devam ederse, akabinde pek ciddi ve olumsuz geri tepmeler yaratacaktır. Kredi yaratmaktaki zorluk, Japon ekonomisini zorlayan temel faktörlerden birisiydi.

Bir üçüncü benzerlik, bireysel tüketim harcamalarında düşmeyle karakterize edilebilir. Şüphesiz her iki ekonomi farklı noktalardan başlama vuruşu yaptılar. Amerikan işçi sınıfı,

1929: İşsiz kalan yığınlar bedava yemek kuyruğunda

büyük ölçüde borçlanarak, geçtiğimiz birkaç yılda kendi olanaklarının üzerinde harcamalarda bulundu. Bu, 80'lerin sonu Japonya'sına benzemiyor. Fakat krizden hemen sonra, Japon halkı tüketimlerini belirgin bir biçimde düşürmek zorunda bırakıldı ki buna çok benzer bir süreç şu an Amerika'da yaşanıyor. Bu, genel ekonomik dengeyi daha kırılgan hale getiriyor.

Yorumcuların bir diğer kabusu, 1929'da Wall Street'in çöküşü ve 30'ların büyük depresyonudur şüphesiz. Bu karşılaştırmalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

İlginçtir ki, pek çok sağcı yorumcu Amerikan ekonomisindeki gidiş karşısında paniklerken, soldan pek çok kimse rahat bir tavırla, kapitalizmin daha evvel pek çok krizi aştığına vurgu yapmaktadır. Bence her iki yaklaşım da problemlidir ve dengeli bir yoruma ihtiyaç duymaktayız.

Egemen sınıfın yanıtı kesinlikle bir histeri unsurudur, fakat bu bir parça da, durumun ciddiyetini yansıtmaktadır. Panikleyen pek çok kimse bilmektedir ki banka hesaplarının çoğu pek kötü

gözükmekte ve para piyasaları giderek kötüleşmektedir.

1930'lardaki bunalım, egemen sınıfın yorumcularının zihinlerine kazınmış durumdadır. Bu sefer yine aynı şekilde mi gerçekleşecek? Söylemek çok zor. Hiç şüphe yok ki, bu geçmişte gördüğümüz şeylere dair bir sinyale benzemiyor. Eğer karar vericiler bunu yanlış algıladılarsa, kolaylıkla şeylerin kontrolünü ellerinden kayırabilirler ki bu aslında, 1930'ların neden çok sert geçtiğinin yanıtının bir parçasını teşkil etmektedir.

Kriz, mortgage için yapılmış ödenmeyecek borçlar kaynaklıdır. Konut fiyatları düştüğü ve insanlar borçlarını ödeyemediği sürece Amerika'da bankalar zayıf bir durumda kalmaya devam edecektir. Fakat bu hiçbir zaman kendiliğinden sonlanmayacak - belki önümüzdeki yıl veya bir sonraki yıl. Olayları daha komplike hale getirebilecek olan, finansal sistemin ve borç verme işlemlerine dair diğer alanların aynı anda kötüye gitmesi ihtimalidir.

Şu zamanlar ve Amerikan

otoritelerinin krize verdiği tepki çok önemli olacak. Benim hissiyatım odur ki, eğer onlar yanlış adımlar atarlarsa, ciddi bir kriz vuku bulabilir. Eğer otoriteler kimin iflas edip etmeyeceği yönünde yanlış kararlar verir ya da banka mudilerinin şüphelerini giderme yolunda yanlış adımlar atarlarsa, finansal sistemde olay ve olgular kontrolden çıkabilir.

Bu, yükselen işsizlik, durgun piyasalar ve bunların sonucunda gerçekleşecek tüm politik ve sosyal türbülansları ile 1930'lardaki durumun bir benzerine mi yol açacak? Bu olasılık yok sayılamaz. Geçen yıl olsa insanlar bunu gülererek geçitirirlerdi. Altı ay önce insanlar bu konuda septik bir tutum takınmaya başladı. Bugün ise bunun olabileceği söylenebilir.

Sizce Marksist ekonomi politik, neyin olup bittiğini açıklamakta ne kadar kullanışlı?

Marksist ekonomi politik çok önemli. Finans dünyasına dair güçlü bir anlayışı barındırıyor, üstelik genel olarak kapitalist ekonomiden bağımsız bir yaklaşımı var olaylara. Örneğin, sömürünün doğasını açıklamakta ve ekonomiye sınıf perspektifinden bakmaktadır.

İnsanlar, Marksizmi açık bir zihinle ve esnek bir biçimde okumalı. Marksizm, insanlara finansal sistemin geniş ölçekli bir sömürücü sistem olduğunu gösteriyor, özellikle son yıllarda gittikçe vahşileşmiş bir sömürücü sistem. Yine Marksizm, finansal krizin sosyal maliyetleri bağlamında hoş olmayan bir gerçeği ifade etmektedir. Ana-akım iktisatçılar, işin teknik kısmıyla ilgili konuşmalara çok vakit harcıyorlar, fakat sonuç olarak bu krizlerden insanların ciddi bir biçimde zarar gördüğünü unutmuş görünüyorlar.

Çeviren: Halit Yerlikhan

Açlığın sorumlusu "tımarhane ekonomisi"

Üçüncü dünya ülkelerindeki yoksullukla mücadele etmek ve ekonomik gelişmeyi sağlamak için IMF ve Dünya Bankası'nın öne sürdüğü muhteşem fikirlerden biri, bu ülkeleri temel gıdalar yerine kakao, kahve gibi ihraç edilebilir ürünler üretiminde uzmanlaşmaya yönlendirmektir.

Bugün kapitalizmin alim adamlarının uygulattığı bu yasalar sonucunda üçüncü dünya ülkeleri açlık ve gıda ayaklanmalarıyla karşı karşıya.

Geçen hafta Haiti'nin Karayip adasında 5 kişi bu ayaklanmalar sırasında öldü. 1950'den önce gıda ihtiyacının % 80'ini kendi karşılayan ve

ayrıca ihraç eden Haiti, bugün % 75'ini ithal eder halde.

Filipinler, Mısır, Fildişi Sahili, Etiyopya ve Endonezya'da da benzer ayaklanmalar devam ediyor. Mısır'da ise ekmek fiyatı işçi sınıfının kitlesel ayaklanmasında önemli bir tetikleyici oldu.

Geçen yıl bahar buğdayı fiyatı % 400 artarken, dünyada ortalama gıda fiyatları 2005'ten bu yana % 75 oranında yükseldi. Bu durum zengin kesime nazaran gelirlerinin büyük bir kısmını gıdaya yatıran fakirleri daha fazla vurdu.

Türkiye'de pirinç fiyatları bir yılda

%130 oranında arttı. Ayrıca fakir kesimin temel besin maddeleri olan fasulye, nohut gibi ürünlerin fiyatları da çarpıcı bir şekilde yükseldi. Kıtık zamanlarında kullanılan "pilav üstü pilav yeriz" esprisi, yeni pirinç fiyatlarıyla soğuk bir şaka haline geldi!

Gıda fiyatlarındaki artışın bir çok nedeni var. Küresel ısınma hasat miktarını azalttı. Kapitalistler arabaya bağımlı ekonomilerinin yarattığı çevresel maliyeti düşürmek için bio-enerjiye döndüler. Bush'un Irak'ta yürüttüğü savaş nedeniyle tetiklenen petrol fiyatlarındaki artış karşısında ekonomik olarak tercih edilir hale geldi. Şimdi Amerika'daki mısır üretiminin üçte biri petrole dönüştürülüyor. Oysa bir cipin benzin deposunu tam olarak doldurmak için kullanılan mısır bir insanı bir sene boyunca doyurmak için yeterli. Ayrıca Mısır, Meksika ve bir çok başka ülkede fakir kesimin temel gıda maddesi konumunda. Gıda fiyatlarının yükselmesinin bir diğer nedeni ise spekülasyonların kredi sıkışıklığından kaçarken emlak yatırımlarını tasfiye etmeleri ve başta gıda olmak üzere satış ürünlerine yönelmeleridir.

İşin trajik yanı, yüz milyonlarca

insanın açlıkla karşı karşıya olduğu bu günlerde herkese bol bol yetecek kadar yiyecek mevcut. 1970'lerden beri dünya nüfusu büyük oranda artarken dünya gıda üretiminin kişi başına düşen kalori değeri %17 yükseldi. 1970'li yıllarda açlıkla yüzleşen Bangladeş'te 3 milyon insan öldü. Bu insanların ölümüne neden olan şey pirinç yokluğu değil, pirinç almak için paralarının olmamasıydı.

Yiyecek azlığı ve ayaklanmaların sebebi kapitalizmin delice mantığıdır. Nixon'un dış politika danışmanı Henry Kissenger "İnsanların aç olması onlara yiyecek vermemiz için iyi bir neden değildir." demişti. Onun ve takipçileri için gıda sadece vahşice kâr elde etmenin ve güçlerini kullanmanın bir başka yoludur.

Bizim için beslenme hakkı temel insan haklarından biridir ve bu hak için mücadele etmeliyiz. Gıda stoklarının büyük bir çoğunluğunun bu baharda olduğu gibi ucuz fiyatlarla spekülasyonlara satılması yerine TMO Tahıl Mahsülleri Ofisi (çiftçinin karagün dostu) gibi bütün vatandaşların temel gıda maddelerini uygun fiyatlarla sahip olabilmelerini garantileyen kurumların eski işlevlerine geri dönmelerini ısrarla talep etmeliyiz.

SSGSS Eylemleri ve Emekçinin Birleşik Mücadelesi

Fatih Aydemir / Basın-İş

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasasına ve değişiklik tasarisına karşı yurt genelinde son yıllarda görmeye alışık olmadığımız bir mücadele sergilendi. Konfederal çağrı ve yönlendirmelerin dışında tabanın sesine kulak veren yerel emekçi liderler tarafından İstanbul, İzmir ve Ankara başta olmak üzere İl Şubeler Platformu, İstanbul'da kurulan Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu gibi birleşik sendika platformları, mücadelede inisiyatif aldı. Taban baskısı ile Türk-İş gibi uzlaşmacı yapılar zorlandı.

Türk- İş'in Aralık 2007 Kongresi'nde mücadeleci ve birleşik sendikal bir anlayışı ön plana çıkaran sendikalar, Kongre'den yenik çıksa da, bu muhalif ses, SSGSS'ye karşı hem Türk-İş'i harekete geçirmeye dönük, hem de diğer örgüt ve sendikalarla ortak mücadele yürütülmesine dönük çabalarına devam ediyor. Bu sesin arkasında özellikle özelleştirme karşıtı mücadelenin ve aktif özel sektör örgütlenmesinin içinden gelen sendikalar ve genç kadrolar var. Bu kadrolar özellikle de Haber-İş grevinin örgütlenmesi ve yürütülmesi sürecinde

ortaya koydukları dayanışma ve grevin ortaklaştırılması yönünde çabalarıyla büyük deneyim kazandılar.

Ancak, buna rağmen mücadelenin yönlendirildiği merkezlere girdiğimizde karşılaştığımız tartışmalar ve sapmalar bu mücadeleye gölge düşürecek düzeyde. DİSK ve KESK gibi Konfederal üst yapılarda mücadeleyi sahiplenme telaşı ortaklaşmayı tehlikeye atıyor. AKP'ye yakınlığı herkes tarafından anlaşılan Türk-İş içerisindeki 11 sendikanın Türk-İş'e rağmen üstlendiği mücadeleci tavır ve duruş, ortaklaşılması ve sahiplenilmesi gerekirken, "Ha unutmadan burada bir grup Türk-İş'e üye sendika da var" tavrıyla dışarıda tutuluyor olması, yönetimi iktidar yanlılarına kaptırılan Türk-İş'te, birleşik mücadeleden yana olan sol muhalif kesimi kendi içinde yalnızlaşmaya itiyor.

Diğer taraftan Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu'nun

düzenlediği 6 Nisan mitingi, çözülmenin yaşandığı bir miting olarak da anılıyor. Çünkü miting sırasında kulağımıza gelen söylenti aynen şöyleydi, "1 Mayıs'ta Taksim karşılığında DİSK mücadelede geri adım atacak". 1-2 gün sonra, uzlaşmacı tavrıyla sürekli eleştirilen Türk-İş, yanında DİSK ve KESK ile bu yıl 1 Mayıs'ın Taksim'de birlikte kutlanacağını açıkladı. Arkasından 15 Nisan'da Ankara'da yapılması öngörülen kitlesel basın açıklamasına ve oturma eylemine hazırlanan "Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu"nun DİSK ve KESK'in gönülsüz davranmasıyla Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu yalnız bırakıldı. Ankara'da Emek Platformu bileşenleri tarafından da kabul gören bu eylemin iptal edilmesine neden oldu.

İşte bu ortamda, Taksim'de ortak kitlesel 1 Mayıs Mitingine özlemimizi giderecek olan açıklama ne yazık ki

SSGSS'nin mecliste görüşüldüğü sırada kazanılmış olan mevzinin yitirilmesi pahasına gerçekleşti..

Sendikal Mücadelede son 30 yılda tanık olduğumuz süreci ve SSGSS sürecini kısaca şöyle değerlendirebiliriz. 1980'lerin sonunda eylemde ortaklaşma, 1990'ların sonunda mücadelenin yönlendirilmesinde ortaklaşma, 2000'lerin sonuna yaklaştığımız bu günlerde kısmen de olsa mücadelenin yerelde örülmesinde, yönlendirilmesinde ve eylemde ortaklaşma.

SSGSS karşıtı mücadelede bugün yaşadıklarımız, tüm sapmalara ve aksaklıklara rağmen, emek cephesinin yerelden ve tabandan örgütlenmesine yol açacak araçları, Emek Platformu ve İl Bileşenleri, Türk-İş, İstanbul, Ankara ve İzmir Şubeler Platformları, Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu gibi ortaklaşmaların çatısı altında mücadele eden birleşik ve dinamik bir emek cephesinin yaratılması için uygun ortam yarattı.

Ancak bir adım ötesine geçebilmek için eksik taşları yerine koymak ve yaratılan bu zemini pekiştirmek gerekiyor.

Mücadele Deneyimimiz ve Emek Platformu

Bugün sendikal cephe içerisinde yaşanan gelişmeleri değerlendirebilmek için biraz gerilere uzanalım.

Sendikal mücadeleye 1970'lerin ikinci yarısında aktif olarak katılmaya başlamış, askeri cunta deneyiminden geçmiş genç kadroların 1980'lerde sendikalarda lider pozisyonlara gelmesi, darbenin yarattığı hak kayıplarına ve etkisi hissedilmeye başlanan neo-liberal politikalara karşı tabanın da baskısının arttığı bir dönemde uzun soluklu bir mücadeleyi beraberinde getirdi. 89 Bahar eylemlerine ve sonrasında zaman zaman yükselen emek mücadelesine Türk-İş, DİSK, KESK farklı çerçevelerde liderlik etti. Ocak 1991'de Büyük Zonguldak Madenci Grevi ve Yürüyüşü'nün öncesinde örülen dayanışma ve grevler tabanı hareketlendirdi. Hatta, 1993 yılında 1970'li yıllardan sonra ilk defa birleşik bir mücadele için Türk-İş, DİSK, Hak-İş, Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu ve çeşitli dernek ve örgütlerin katılımıyla Demokrasi Platformu kurulmuştu. Bu platformun kurulmasının ardından, eylem ve mücadelelerde ortaklaşmalar daha da arttı. 25 yıl aradan sonra ve ilk ortak Ankara eyleminin yapılması, 1 Mayıs'ların ortak kutlanması, emek karşıtı politikalara karşı ortak duruşlar. İşte bu ortaklaşma deneyimleri ki 1990'ların sonlarında oluşturulan Emek Cephesinin duvarlarını ördü.

1999'da Kamusal Sosyal Güvenlik ve Sağlık Sistemini sermayenin kâr alanına açmayı ve yaygın özelleştirmeleri hedefleyen neoliberal saldırının ilk dalgasının yarattığı etkiler sendikal mücadele için bir dönüm noktası teşkil etti.

Temmuz 1999'da emeklilik yaşının 58'den 60'a yükseltildiği, sağlık hakkından yararlanmanın zorlaştırıldığı, katılım payı uygulamasının getirildiği, çeşitli aylıkların düşürüldüğü yasa

değişiklikleri İşsizlik Sigortası Yasası ile meclis gündemine gelmişti.

O dönemde de "sosyal güvenlik reformu" veya emekçinin dilinden "mezarda emeklilik yasası" adı altında kitlesel mücadelenin yükselmesine neden olan bu yasa üzerine emek cephesinde ortaklaşma arayışları hız kazanmış ve emekçilerin yükselen mücadelesinde bu süreç 14 Temmuz 1999'da, Türkiye emekçileri için bir dönüm noktası olacak bir gelişmeye, 15 emek örgütünün biraraya gelmesinden oluşan Emek Platformu'nun doğumuna neden olmuştu.

Emek Platformu'nun Bileşenleri

TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DİSK, KESK, Türkiye KAMU-SEN, MEMUR-SEN, BASK, Türkiye İşçi Emeklileri Derneği, Tüm İşçi Emeklileri Derneği, Tüm Bağ-Kur Emeklileri Derneği, TMMOB, TÜRMOB, Türkiye Barolar Birliği, Türk Dış Hekimleri Birliği, Türk Eczacıları Birliği, Türk Tabipleri Birliği, Türk Veteriner Hekimleri Birliği

Bu örgütler, Türk-İş Genel Merkezinde yaptıkları toplantı sonucunda mezarda emekliliğin önlenmesi, memur ve emekli aylıklarının artırılması için üretimden gelen gücün kullanılması da dahil bir dizi eylem biçimini belirlemiş, yayımlanan sonuç bildirisinde özetle şu taleplerde bulunmuştu:

57. Hükümetin, memur ve emekli aylıkları, sosyal güvenlik reformu, uluslararası tahkim, özelleştirme ve tarım ve hayvancılık konularında IMF'nin talimatları doğrultusunda ve ülkemizin ve halkımızın çıkarları aleyhinde aldığı kararlar, halkımızın sorunlarını daha da artırmaktadır. Sosyal Güvenlik Reformu adı altında sunulan taslak, sosyal devleti ve sosyal güvenlik kuruluşlarını çökecek, mezarda emekliliği getirecek, kaçak işçiliği yaygınlaştıracak, özel sigortacılığı güçlendirecektir. Bu taleplerimizin yerine getirilmemesi durumunda, üç işçi konfederasyonu, Ekonomik ve Sosyal Konsey'den çekilecektir.

Emek Platformunun aldığı kararlar uyarınca gerçekleştirilen bir dizi eylem ve bölgesel ve kitlesel toplantıların ardından, 24 Temmuz 1999 günü Ankara'da Kızılay meydanında 400 bin emekçiyle Türkiye tarihinin en büyük işçi memur mitinglerinden biri yapıldı.

Bu mitingin yankıları büyük oldu ve sosyal güvenlik yasa tasarisında emekçinin talepleri doğrultusunda bir takım değişiklikler yapıldı. Ancak yeterli görülmedi. Sosyal Güvenlik Reform Tasarisının TBMM Plan ve Bütçe Komisyonundan istenilen biçimde geçmemesi üzerine Türk-İş daha sert tepki gösterme kararı aldı. Emek Platformu 3 Ağustos'ta toplandı. Bu toplantıda ve ardından yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulunda alınan karar uyarınca, 4 Ağustos 1999 sabahı Emek Platformunu oluşturan kuruluşların Başkan ve Yöneticileri Ankara Kızılay Güvenpark'ta bir oturma eylemi yaptı. Ardından 500 kişilik bir grupla meclise yürüdü ve oturumu izledi.

Türk-İş'in 6 Ağustos günü 1 günlük iş bırakma çağrısı, tüm sendikaların olumlu yanıtı ve eylem için hazırlıkların başlaması, Emek Platformu Başkanlarının oturumu izlemesi sonucunda 4 Ağustos akşamı Sosyal Güvenlik Reform Tasarısı Genel Kurul'dan geri çekildi. ve 6 Ağustos iş bırakma eylemi ertelendi.

Tasarının, emekçinin talepleri hiçe sayılarak tekrar gündeme alınacağı haberinin alınması üzerine 12 Ağustos'ta acil gündemle toplanan Emek Platformu, 1 günlük iş bırakma eylem kararını geniş katılımıyla 13 Ağustos'ta yaygın olarak uyguladı. Bu mücadele tam kazanımla sonuçlanacak derken emekçilerin 17 Ağustos depreminin yaralarını sarmaya çalıştığı, dayanışma derdine düştüğü bir ortamda hükümet bir günde yasaı meclisten geçirdi. İktidarda, DSP, MHP, ANAP Hükümeti vardı. Yasanın kabul tarihi 25.8.1999'du.

Mücadele amacına ulaşmasa da ki bunda depremin büyük etkisi vardı, emek cephesine gerçek anlamda bir cephe örgütü miras bıraktı: Hemen tüm sendika ve meslek örgütlerinin en üst düzeyde temsil edildiği Emek Platformu.

Lenin "özgürlükçüyüz ama salak değiliz" demezdi

Demokrasi mücadelesi ve sosyalizm

Rusya - 1917

Cem Uzun

Sosyalizm mücadelesi bir demokrasi mücadelesidir. Mücadele sadece 5 yılda bir yapılan genel ve yerel seçimlerin biçimsel demokrasisi değil; herkesin, toplumun ne şekilde işleyeceği üzerine gerçekten söz sahibi olduğu bir demokrasi içindir.

Ancak büyük bir kitle hareketi, böyle bir demokrasi biçimini gerçekleştirebilir. Kitle hareketlerinin, gelişebilmesi ve bilinçlenebilmesi için, ifade ve örgütlenme özgürlüğüne ihtiyacı vardır. Bu nedenle, burjuva demokrasisinin sunduğu sınırlı özgürlükler dahi bizim için önemlidir.

Sosyalizm mücadelemiz, esas olarak paraya ve servetin dağılımına ilişkin değil; demokrasiye ilişkindir. Nitekim Marx'ın işçilere çağrısı, "adil bir iş günü için, adil bir ücret" gibi muhafazakâr bir slogan yerine, "ücret sisteminin ortadan kaldırılması" temelinde devrimci bir sloganı benimsemelerine yöneliktir.

Bizim esas sorunumuz, çok zengin olanların tüketimi değildir. Zenginlerin refahının büyük bir kısmı, bir kâğıt parçası üzerindeki basit rakamlardan ibarettir. Bizden fazla tükettikleri doğrudur ama ne kadar fazla yiyip, içebilirler; giyebilir, enerji tüketebilirler ki? Zenginlerin ellerinde tuttuğu kâğıt parçaları onlara dünya nüfusunun çoğunu etkileyen sömürü, savaş, açlık ve ölüm anlamına gelen sistemi idare etme politik gücünü sağlıyor.

Bill Gates'in 64 milyar doları var. Fakat o, parasının büyük bir kısmını başkalarına vermeyi planlıyor. Ancak bu, Microsoft gibi Çok Uluslu Şirketlerin insanlığa verdiği zararı ortadan kaldırmaya yetmez. Zenginler fakir arasında büyüyen gelir uçurumu sorunu zenginlerin, fakirlerden çaldığı refaha ilişkin değildir: Onlar, bunun çok küçük bir kısmını kendi adlarına tüketirler. Ancak zenginlerin elinde tuttuğu politik güç, fakirin fakir kalmasını sağlayan bu anti-demokratik sistemi sürdürmelerini sağlıyor. Fakir köylü, zenginlerin kendisinden çalabileceği çok az değer üretir; fakat zenginler tarafından işletilen sistem, fakir köylünün fakirlikten kurtulmasını engellemek için her şeyi yapıyor.

Burjuva demokrasisi ve bizim demokrasmiz

Burjuvazi, politik gücü elde etme yolunda ilerlerken, eski yönetici sınıfları zayıflatmak amacıyla demokrasiyi bir silah olarak kullandı. Fakat burjuvazi, toplum içerisinde bir azınlıktı ve eski sistemi çökertir çökertmez; demokrasiye sınırlar koydu. Marksist teorisyen George Lukacs bu konuda şöyle der:

Burjuvazinin trajedisi tarihsel olarak kendi selefi feodalizmi yenilgiye uğratmadan önce, yeni düşmanı proletaryanın sahneye çıkmasıdır. Burjuvazinin feodalizme karşı uğruna mücadele ettiği 'özgürlük' zafer anında yeni baskılara dönüşür.

Marx için de demokrasi için savaş, işçi sınıfının görevidir ve demokrasi mücadelesi, bizim mücadelemizin bir parçasıdır. Fakat genç Marx da işçi demokrasisi ile burjuva demokrasisi arasındaki fark konusunda net değildi. Ancak Paris Komünü'nün ilham verici deneyimiyle Marx, işçi demokrasisinden neyi anladığını kâğıda döktü. Okuma-yazma bilmeyen komünarlar, Marx'a bizim demokrasmiz ile burjuva demokrasisi arasındaki farkı öğretti. Paris Komünü'nde, temsilciler kongrelerde seçilir, onları seçenlere karşı sorumludur ve kendisini seçenler tarafından herhangi bir anda geri çağrılabilirlerdi. Temsilciler ancak ortalama bir işçi ücreti elde edebilirlerdi. Yasama ve yürütme ayrımı yoktu; tek tek sıradan insanlardan ayrı bir ordu ya da polis olmadığı gibi.

Burjuva demokrasisi ise bir çok açıdan sınırlıdır. Seçimler seyrek, geri çağırma hakkı yoktur, temsilciler ayrıcalıklı ve pek çok açıdan ulaşılamazdır, gerçek gücün önemli bir kısmı, seçilmemiş olan devlet mekanizmasının elindedir ve bu mekanizma, yine seçilmemiş zenginlerle doğrudan ilişki içerisinde.

Sosyalizm ve burjuva demokrasisi için mücadele

Marx, saf ve dolaysız bir demokrat olarak işe başlamıştı. İlk olarak, 1842 yılında liberal-demokrat bir gazete olan

Rheinische Zeitung'ta çalışırken, Alman burjuvazisinin kendi servetine pek fazla düşkün ve Almanya'da burjuva demokrasisi için mücadeleye önderlik etmek için çok zayıf olduğunu fark etti. 1844'te Marx, sadece işçi sınıfının bu motivasyona ve güce sahip ve eski düzenin kısıtlayıcı bağlarından muaf olduğunu anladı.

Bununla beraber, ikna olmuş bir komünist olarak, 1848'deki devrimci ayaklanmalar sırasında, hâlâ Neue Rheinische Zeitung gazetesinin editörü olarak, Engels'in tabiriyle, "burjuvazinin radikal solunun önde giden rolünü" oynamayı seçiyordu.

Lenin ve Bolşevikler için de, burjuva demokrasisi için mücadele hayati bir sorundu. İşçi örgütlenmeleri kurma ve yürütme görevlerini sosyalist fikirlerin gelişimi için gerekli olan özgür tartışma ortamını zorlaştıran baskıcı bir Çar otokrasisi altında yürütmeye çalışıyorlardı. Onlar da, nihayetinde burjuvazinin, burjuva demokrasisi için mücadele etmeyeceğini ve bu görevin işçi sınıfına düştüğünü deneyimleriyle anlamışlardı. Lenin, uzun bir süre işçi sınıfının başarılı bir biçimde burjuva demokrasisi için mücadelette ettikten sonra, sosyalist bir devrim için yeni bir adım atacak kadar güçleninceye değin, bir burjuva devletiyle yetinmesi gerektiğine inandı. Ancak daha sonra, 1917'de Lenin, Troçki'nin tezi olan, burjuva demokrasisini elde eden işçi sınıfının, devrim yolunda hızla hareket etmeye devam etmeye ihtiyacı duyacağı ve işçi demokrasisi yönünde adımlar atmak zorunda kalacağı yönündeki

General Kornilov

fikrini kabul etti.

Ekim Devrimi ve burjuva demokrasisi için mücadele

Burjuva demokrasisi için mücadele, Ekim Devrimi'nde önemli bir rol oynadı. Burjuvazi, burjuva demokrasisinin oldukça zayıf bir savunucusudur. Fakat işçi sınıfı, burjuva demokrasisinin sınırlı özgürlüklerinden yararlanmakta ve bu yolla onunla mücadele etmek için olanak kazanmaktadır. Gerçekten de, dünyada nereye dönüp bakarsak (buna Türkiye de dahildir) gerçek burjuva demokrasisi, evrensel oy ve sendika kurma hakları için mücadele, işçi sınıfının mücadelesi tarafından kazanılmış ve savunulmuştur.

Ağustos 1917'de, Rusya'daki burjuva demokratik hükümet, Sosyal Devrimci Parti isimli küçük burjuva partisinin başındaki Kerensky tarafından yönetiliyordu. Lenin o esnada bu hükümet tarafından aranıyor ve hükümet, onun yakalanması için emir çıkartmıştı. Kerensky'nin kendisi, General Kornilov'la birlikte Petrograd'da askeri bir yönetim kurulması amacıyla planlar yapmıştı. Son anda Kerensky, generallerin kendisini de ortadan kaldıracağından şüphelenerek darbe planını açığa vurdu.

Bolşevikler, Lenin'i tutuklatmaya kararlı hükümetin başbakanının, kendisinin de planlanmasında rol oynadığı askeri darbe olasılığı karşısında ne yaptı? "Birbirini yeminler" demediler tabii. Onlar, "demokratiz ama salak değiliz" de demediler. Bolşevikler derhal, askeri darbeye mücadele edebilmek için bir kitle hareketi inşa etme işine giriştiler. Bunu, Lenin'in kendisinin ifade ettiği gibi, Kerensky'i desteklemek için yapmadılar. Aksine bu eylemi, askeri bir diktatörlüğe karşı çıkmak için yaptılar. Kerensky, orduyla uzlaşmaz bir biçimde savaşmaya gönüllü değildi; bu gönülsüzlük sadece son ana kadar darbe planının parçası olmasından da kaynaklanmıyordu. Bolşeviklerin, askeri darbeye karşı düzenlediği kampanya, Sosyalist Devrimciler ve Menşeviklerin destekçilerine kendilerinin en tutarlı demokrat olduklarını gösterme olanağı sağlamıştı. Bolşevikler, tutarlı demokrat pozisyonlarını, Kerensky'e alabileceği spesifik tedbirler önererek, darbeci generallerin kovulmasını isteyerek ve başarılı bir darbe-karşıtı direniş gerçekleştirmesini salık vererek, tutarlı bir politik saldırıyla bütünleştirmişlerdi.

Kitle hareketi etkiliydi. Bolşeviklerle beraber Menşevik ve Sosyal Devrimciler, Kornilov'un birliklerini taşıyan demir yollarını ve yine Kornilov'un emirlerini onlar aracılığıyla ilettiği telgrafları sabote ettiler. Darbe beş gün içerisinde başarısız oldu. Kerensky hükümeti kurtarıldı. Fakat bu, onun için bir zafer anlamına gelmiyordu.

Demokrasi mücadelesinde zafer, onun için tutarlı olarak savaşanlarıdır ve kaybedenler, tutarsız demokratlardır. Menşeviklerin ve Sosyal Devrimcilerin destekçisi olan işçiler, demokrasi için gerçekten mücadele edenin kim olduğunu anlama fırsatı yakaladılar. Kitle olarak Bolşeviklerin safına geçtiler. Birkaç hafta içerisinde Kerensky hükümeti, Ekim Devrimi tarafından tarihin çöplüğüne gönderildi.

devamı 8. sayfada..

Türkiye deneyimi:

28 Şubat ve Sol

1 989 baharındaki işçi eylemliliği demokrasi mücadelesine, 12 Eylül'ün karanlığından sonra yeni bir nefes kazandırdı. 90'ların başında, 600.000 üyeye, yeni bir sendika olarak KESK kuruldu. Sol, yeniden sokaklara çıkma, özgürce propagandasını sürdürme olanağına kavuştu.

90'ların ortalarında, KESK sendikaları ilk başta baskıyla karşılaşsalar da, hükümeti sıkıştırmaya yetecek derecede güç sahibiydi. Bu, özellikle hükümet Tüm Haber-Sen liderliğinin tamamını sürmeye karar verdikten sonra, grev tehdidiyle geri adım attığı esnada çok geçerliydi. 1994'te mavi yakalı işçiler, IMF istikrar paketini yenilgiye uğratmayı başardılar. Sonrasında 1996'daki Susurluk kazası, tüm öfkeyi ve militanlığı, derin devlete yönelik doğrudan politik bir meydan okumaya çevirmişti. "Bir dakika karanlık" kampanyası, kısa sürede tüm mahalle ve semtlerde gece gösterilerine dönüştü. Başbakan Necmettin Erbakan ise Susurluk'u "fasa fiso" olarak nitelendirdi. Oysa derin devletle bu cepheleşme, 23 milyon insanı tek bir hamlede içermeyi başarmıştı. Ordu da bu kampanyayı ciddiyle takip etti.

Kampanya, başarılı bir biçimde, yeni kurulmuş ve o esnada şimdiki ÖDP'den daha geniş bir parti olan ÖDP'nin üyeleri tarafından yönlendirildi. Bu kampanya, ÖDP'nin en başarılı çalışmasıydı ve onun temsil ettiği umut,

hayal gücü ve birliğin en iyi ifadesiydi.

Genelkurmay Refah-DYP hükümetine muhtıra verdiğinde, bu muhtıra yobazlığa bir saldırı olarak kamufle edildi. Ortada olan gerçek, seçilmiş bir hükümetin, seçilmemiş ve Susurluk ilişkilerinin gerçek sorumlusu olan ordu tarafından tehdit ediliyor olmasıydı.

Muhtıraya, talihsiz bir biçimde, asıl olarak ÖDP'nin politik tepkisini ifade eden ve "Bir Dakika Karanlık" kampanyasının liderleri tarafından ortaya konulan "Ne Refahyol, Ne Hazır Ol" şeklinde sloganlaştırılmış bir yanıt

verildi. Sonuçta medya, bir şekilde bu kampanyayı, Refah Partisi'ne karşı bir kampanyaymış gibi sunmanın bir yolunu buldu. Gerçekte olan şey ise Refah Partisi'nin derin devletle hiçbir gerçek bağı olmadığıydı. Sadece bir haftada dönüş gerçekleşti ve kampanya sona erdirildi.

Bunun politik sonuçları açıktı. KESK ve radikal sol bir düşünüş evresine geçti. Demokrasiyi darbeye karşı savunamayan bir sol, desteğini kaybetmeye mahkumdu. KESK şu an hem üye sayısı olarak, hem de etki

alanı açısından, 1997'de olduğundan çok daha kötü bir durumda. Fakat 28 Şubat'ın hedefi olan İslamcılar, sadece 5 yıl sonra, 2002'de bir çoğunluk hükümeti kurmalarını sağlayan yolda ilerlemeye devam ettiler.

Solun darbe karşıtı, demokrasi yanlısı açık bir duruş sağlamaktaki başarısızlığı, İslamcılara yaradı ve yükselen solu, düşüşe geçen bir harekete çevirmeye yetti. Şu anki krizde, aynı kaderle karşılaşmayacağımızdan emin olmalıyız.

Taraf gazetesi:

Demokrasi mücadelesi ve liberaller

Sol, demokrasiyi savunmaya hazır olan tek güç değil. Birkaç ay önce yayımlanmaya başlayan Taraf gazetesi de demokratik hakların yılmaz bir savunucusu olma iddiasında.

Taraf, Ergenekon'la ilgili haberleri tüm diğer gazeteler bu konuda hiçbir şey yazmazken, kendi sütunlarına taşıdı. Günbegün derin devletle neden uzlaşılması gerektiğine ilişkin polemik yazıları kaleme aldılar. Taraf'ın sütunlarında yer alan tutarlı demokrasi kampanyası cesaret vericiydi.

Ancak Taraf'ın korkunç bir zayıflığı var. Bu zayıflık, Taraf yazarlarının demokrasi ve insan haklarının dış dünya ve Avrupa Birliği sayesinde zafer kazanacağına ilişkin yanılsamasıdır.

Örneğin Ahmet Altan, 9 Nisan'da şöyle yazmıştı: "Çünkü Türkiye, Avrupa Birliği'ne yaklaştıkça hem askeri hem hukuki darbe tümüyle çıkacak hayatımızdan... Dünya, Türkiye'yi bırakmayacak. Demokratikleşeceğiz..."

Liberaller ve AB'nin Türkiye'de gerçekleştirmeyi hedeflediği demokratik reformların çerçevesi Doğu Avrupa'da olan biçiminden farklı değil; buralarda biçimsel demokrasi işçilerin yaşam koşullarına yönelik bir saldırıya eşlik ederek gerçekleştirildi. AB hükümetleri, işlerine geldiği sürece en iğrenç diktatörlüklerle iş yapmaktan hiçbir zaman çekinmedi. AB, İspanya'da Herri Battasuna (Bask) Partisi'nin kapatılmasını da onayladı. AB işçi sınıfına yarayacak tarzda bir demokrasi getirmesi açısından güvenilemez olduğunu defalarca

kanıtladı. Üstelik 12 Eylül 1980 askeri darbesine karşı çıkmamış olan AB demokrasiyi pek de umursamadığını defalarca gösteren Türk ordusuyla, Avrupa askeri gücü çerçevesi içerisinde ziyadesiyle ilgileniyor..

Ayrıca Avrupa Birliği, Avrupa içerisinde dahi demokrasiye sadık kalmadı. Milyonlar 2005'te neo-liberal "AB anayasası"ni reddettiğinde, Avrupa Birliği'nin yanıtı benzer koşullarla donatılmış yeni bir anayasa hayali kurmaktı; bu nedenle Avrupa halklarının oy vermesine izin verilmeyecekti.

Taraf liberallerinin AB'ye olan inançları bir illüzyon. AB, Avrupa işçi sınıfına yönelik koordine bir saldırı başlatan bir süper devlettir ve büyüyen bir emperyalist güç olarak işlev görmek istemektedir.

Türkiye'nin AB'ye kabul edilmiş sürecinin bir parçası olarak neo-liberal ve işçi sınıfı karşıtı "reformlar" son derece bağlayıcı. SSGSS Avrupa Birliği tarafından, AB üyeliğinin bir koşulu olarak gündeme getirildi.

SSGSS'ye karşıtlık temelinde yükselen aşağıdan ve kitlesel, gerçek bir muhalefet ortaya çıktı ki bunun ispatına 6 Nisan'da şahit olduk. Bu, demokratik bir muhalefet göstergesidir.

Hiç kimseye, emeklilik yaşının yükseltilip yükseltmemesi ya da işçi haklarına yönelik diğer saldırılara

ilişkin bir oy hakkı verilmedi. İşçi hareketi gerçekten de demokrasiyi savunacak bir güce sahip olduğunu sadece iki saatlik bir iş bırakma ile hükümeti masaya getirerek gösterdi.

Taraf

Türkiye egemen sınıfın saflarında önemli bir çatlak söz konusu. Egemen sınıfın bazı kesimleri ki Taraf onların en radikal/entelektüel sesidir, derin devletten ve onun tüm yozlaşmışlığından kurtulmayı ve Kürtlere yönelik savaşın sona erdirilmesini savunuyor. Fakat onlar, devletin gücünü yerinden oynatmaya ve işçilerin, onların planladığı neo-liberal saldırılara direnmek için bir adım öne çıktığı bir durumu yaratmaya istekli olmayacaklardır. Bu, her ne şekilde olursa olsun ilerleyebilecek, sonu belli olmayan bir durum yaratır. Bu durumda pasif kalan bir sol ya da işçi sınıfı, bu belirsiz ortamdan kazançlı olarak çıkamayacaktır.

Bizim tarafın sorunu, 6 Nisan eylemindeki işçilerin önemli bir kısmının, Taraf yazarlarından ayrı başka bir illüzyona sahip olmalarıdır. Pek çok işçi, halen emeklilik hakkına ilişkin ve diğer konulardaki mücadelelerini "İslami gericiliğe tepki" hareketinin bir parçası olarak görüyor. Bu işçilerin laik ve milliyetçi illüzyonları, Taraf entelektüellerinin Avrupalı ve Türk patronlara ilişkin yanılsamalarının madalyonun öbür yüzüdür.

İşçilerin yanlış giden şeyleri değiştirmeye güçleri var, ancak

Ergenekon, 301 ve Siyasi Partiler Yasası'nın ve işçi haklarına yönelik saldırının aynı devletten geldiğini görebilirlerse hem demokrasiyi hem de işçi haklarını savunabileceklerdir.

İşçilerin hem demokrasi için Ergenekon'a ve darbecilere karşı hem de AK Parti hükümetinin neo-liberal politikalarına karşı mücadele etmesi gerekiyor. Bu, aynı madalyonun iki farklı yüzüne tekabül etmektedir. Hem AK Parti hem de liberaller, kendi ajandalarına sahipler. Her iki taraf da, kendilerine istediklerini verecek, fakat işçi sınıfını dışarıda bırakacak herhangi bir uzlaşma yapmaya hazırlar. Demokrasi savunusunu koşulsuz olarak yapan bir işçi sınıfı (hem AK Parti'nin, hem DTP'nin kapatılmasına izin vermeyen, 301'e karşı çıkan, üniversitelerde türban giyme özgürlüğünü savunan, azınlık haklarından yana tutum alan) SSGSS'yi alaşağı etme mücadelesinde ve diğer neo-liberal sınıf saldırılarına karşı daha güçlü olacaktır.

Demokrasi mücadelesinin (seçilmişlerin, atanmışlara karşı mücadelesi) bizim mücadelemizin içsel bir parçası olduğunu anlamak zorundayız. 165 yıl önce Marx, burjuva demokrasisi için mücadelenin, burjuvaziye bırakılmayacak kadar önemli olduğu sonucuna varmıştı.

Demokrasi yolunda ve darbecilere karşı mücadelenin liberallere ya da İslamcılara bırakılmayacak kadar öncelikli olduğunu anlamak zorundayız

Bizler, salak olmadığımız için özgürlükçüyüz!

“Sağduyu” dedikleri egemen fikirler

Gramsci ve hegemonya mücadelesi

Dilan Gitmez

Hegemonya kavramı daha önce Lenin gibi Marksistlerce de kullanılmış olmakla birlikte alanı Gramsci tarafından daha geniş tutulmuştur. Lenin açısından bu kavram geri kalmış ve burjuva demokratik devrimini tamamlamamış ülkelerde başta yoksul köylülük olmak üzere kurulu sistemle çelişkisi olan ve devrimden çıkarı bulunan tüm ezilenlere işçi sınıfının önderlik etmesi anlamına geliyordu.

Gramsci, Lenin'in çizdiği bu çerçeveyi kabul eder ancak hegemonya kavramını bu çerçeveden daha geniş düşünür. Gramsci açısından hegemonya sadece geri kalmış ülkeler için değil gelişmiş ülkeler için de geçerlidir. Aynı zamanda hegemonya sadece işçi sınıfının uyguladığı ve uygulanması gereken bir şey de değildir. Kapitalizm de bunu kullanır ve kullanmaktadır.

Hegemonya aynı zamanda egemen sınıfın nasıl yönettiği ile ilgilidir; kapitalizm her zaman zor mekanizmalarına (polis, ordu, ekonomik zor, yasalar) başvurur. Toplum kendi fikirlerine ikna etmeye çalışır. Hegemonya devletin güler yüzlü tarafını ifade eder.

Egemen sınıf açısından sadece zora başvurma

toplumun geri kalanını yönetebilmek için yeterli ve mümkün değildir. Yönetici sınıf küçük bir azınlıktır ve baskı dayanılmaz olduğunda geri kalan büyük çoğunluk bu küçük azınlığı kolayca alt edebilir. Bu nedenle egemen sınıfın aynı zamanda bu büyük çoğunluğu yönetilmeye razı hale getirmesi gerekir.

Gramsci bunu sağlayabilmek için egemen sınıfın devletin elindeki araçlar kadar devlet dışı kurumlarla (sivil toplum) oluşturduğu ittifak sayesinde oluşan araçlarla da hegemonyasını genişlettiğini söyler. Aile, din, siyasi partiler, sendikalar, medya... sivil topluma örnek verilebilir.

Gramsci toplumda temellerini tarih ve kültürde bulan ve toplumu kendi yönetenlerine bağlayan bir "ortak düşünce"den bahseder. Sivil toplumda yarattığı müttefikleriyle kendi ideolojisini ortak tarih ve kültürü de bahane ederek / kullanarak sanki o toplumda yaşayan tüm insanların ortak düşüncesiymiş gibi kabul etmelerini sağlar. Böylece insanlara; "hepimizin aynı gemide olduğun" fikrini, "yemek yediğin kaba tükürmemen gerektiği"ni, ırkçılığı benimsetir. Yani egemen sınıf kendi fikirlerini de egemen hale getirerek bir "uzlaşma kültürü" geliştirir.

Böylece işçi sınıfını, egemen sınıfın çıkarlarıyla kendininkinin benzeştigiğine ikna etmeye çalışır. Böylece işçi sınıfı karşı çıkmak bir yana mevcut durumun devamına yardımcı olur.

Gramsci devrimci mücadeleyi bir savaşa benzetmiştir. Devrimcilerin vermesi gereken iki tür savaşı vardır: manevra savaşı ve mevzi savaşı. Manevra savaşı devrimden hemen önce verilen eylem savaşıdır: buna kitlesel grevler, ayaklanmalar örnek verilebilir. Bu durumda artık egemen sınıfın rıza kaynakları, sivil toplumdaki müttefikleri tükenmiştir yani toplum üzerinde bir hegemonyaları yoktur. Yönetilenler artık yönetenlerinin kendi iyilikleri refahları için orada olmadıklarının farkındadır. Egemen sınıfın elinde sadece

zor kullanma, baskı araçları kalmıştır ve bunlara karşı mücadele söz konusudur.

Mevzi savaşı ise tam da bu duruma yani manevra savaşına giden yolu inşa etmek için verilen hegemonya mücadelesidir. Kapitalizm, zor mekanizmalarıyla birlikte ideolojik olarak da güçlüyse, yani egemen fikirler kapitalistlerin fikirleriye önce işçi sınıfının sahip olduğu bu egemen fikirlerden kurtulmak yerine işçi sınıfı fikirlerini yaygınlaştırmak, işçi sınıfının hegemonyasını kurmak gerekir.

Gramsci bu mevzi savaşında aydınların stratejik bir öneme sahip olduğunu söyler. Kapitalizmin kendi fikirlerini ifade eden ve yayan aydınları vardır. Gramsci, işçi sınıfının da "organik aydınlar"a ihtiyacı olduğunu tartışır. Devrimci partinin üyelerinin de bu organik aydınlardan oluşması gerektiğini söyler. Bu üyeler, sınıfın organik olarak ürettiği ve sınıfın temsilcisi olan gerçek insanlardır. Aynı zamanda bu üyeler kapitalizmin manevralarına karşı durabilen "sürekli ikna edici"lerdir. Bu üyelerin liderliği dayatılmaz; kazanılır.

Kapitalizm bugün de hegemonyasını sürdürmektedir. Hala egemen fikirler egemen sınıfın fikirleridir. Fakat bu hegemonya kesinlikle sarsılmaz, yıkılmaz bir

hegemonya değildir. Çünkü kapitalizm çelişkilerle doludur. SSGSS eylemlerinde binlerce işçinin, bir kısmının seçim döneminde oy verdikleri partiye ve onun yasasına karşı, sokağa dökülmeleri de bunun böyle olmadığını göstermektedir.

Ancak işçiler hâlâ çelişkili bilince sahip. Egemen fikirler onları Türk-Kürt, laik-antilaik, kadın-erkek, vs şeklinde bölmüştür. İşte devrimci partinin organik aydınlarının görevi mücadelede işçi sınıfı ile yan yana dururken aynı zamanda bu bölünmüşlüklerin gün ışığına çıkmasını sağlamak, egemen sınıfın aslında işçi sınıfının birleşmesinden korktuğu için aslında sadece kendi çıkarları için bu bölünmüşlükleri yarattığını anlatmaktır.

Bu da sadece bunları yazıp çizerek ya da sınıftan kopuk bir şekilde tepeden bunları söyleyerek olmaz. İşçi sınıfını ancak güvenini kazanarak ikna edebiliriz. Aynı zamanda işçi sınıfının "ikna edici", "organik aydın" sayısını da artırmak zorundayız.

Gramsci bize kapitalizmin hegemonyası ne kadar güçlü olursa olsun kazanabileceğimizi göstermektedir. Bu nedenle hegemonya ve organik aydın konusundaki katkıları çok değerlidir.

Demokrasi mücadelesi ve sosyalizm

6. sayfadan devam...

Olumsuz bir deneyim

Ne acı ki, Avrupalı komünistler, Bolşeviklerin demokrasi savunusundan öğrenme konusunda yavaş davrandılar. Sonuç olarak trajik bir yenilgiye uğradık.

Almanya - 13 Mart 1920 Kapp Darbesi

Mart 1920'de sağ kanat sosyal demokrat bir hükümet Almanya'da iktidardaydı. Bu hükümetin liderleri Ebert, Bauer ve Noske, komünistleri avlama ve Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'in katliamını gerçekleştirme görevi verdikleri Frei Korps'un monarşist birliklerini kullanma misyonu yüklediler.

Rusya'da olduğu gibi, 1917'de, hükümet gerici askeri liderlerle anlaştı ve bazı planlara dahil oldu. Savunma Bakanı Noske, işçileri ve komünistleri avlamak amacıyla kralcı birlikleri kullandı. Fakat 13 Mart'ta generaller, Berlin'de uygun adım yürümeye başladıklarında, Noske'nin kendi konumu da tehlike altına girmiş bulunmaktaydı. Noske, darbeye engel olması için ordu hiyerarşisine güvenmeyi

denedi. Fakat onlar, parmaklarını dahi kıpırdatmadılar. Noske ve diğer üst düzey sosyal demokrat liderler Berlin'den kaçtı. Fakat diğer sosyal demokratlar, demokrasiyi savunmak zorunda olduklarını gördüler ki tehdit altında olan Sosyal Demokrat Parti'nin (SPD) kendisiydi. Sağcı bir sendika bürokratu olan Legien bir genel grev çağırıldı. SDP tarafından genel grev çağırısı yapan bir broşür hazırlandı ve Noske de dahil SPD liderleri tarafından imzalandı.

Peki ya "genç" Alman Komünist Partisi ne yaptı? Genel greve karşı çıkan bir açıklama yaptı ve mücadeleyi "iki karşı devrimci kanat arasındaki bir mücadele" olarak tanımladı, "Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i öldüren sosyal demokrat hükümet için devrimci proletaryanın parmağını dahi kıpırdatmayacağını" ekledi. Onlara göre "demokratik cumhuriyet için harekete geçmek, burjuva diktatörlüğü için harekete geçmek anlamına gelecekti".

Komünist Parti kısa sürede tutumunu değiştirmek zorunda kaldı. Genel grev bir anda yaygınlaştı ve iki gün

içerisinde silahlı bir direnişe dönüştü. Komünist Parti, sosyal demokrat işçilerin ardından sürüklenmeye devam etti. Artık genel grevi destekliyor ancak işçilerin silahlanmasına karşı çıkıyordu.

Komünist Parti'nin liderlerinden Paul Levi, hapisteyken, "Alman Komünist Partisi ahlaki ve politik bir iflasın tehdidi altındadır. Bizler, kitlelere ne yapmaları gerektiğine ilişkin ve kitleler için kesin slogan ve fikirler üretmeliyiz. Şu an savunulması gereken yegane slogan 'işçiler silahlanın!' olmalı... Eğer kitleler bizim taleplerimizi ileri doğru taşırsa ve liderler bunu reddederse, harekette daha başka talepler de ortaya çıkar. Bir kere grev ihtiyacı karşılanınca, cumhuriyeti ayakta tutacak güç, işçi sınıfı ve kendisini ne şekilde ifade ederse etsin, tastamam değişen sosyal güçlerin bir çocuğu olan onun hükümetidir."

Levi, "birbirini yesinler", "demokratiz ama salak değiliz" temelli Komünist Parti yöneticilerinin çizgisinin neden yanlış olduğunu tamamen açık bir biçimde ifade ediyor. Bir işçi partisinin (her ne kadar bu parti sağ-reformist olsa bile) hükümet olmasına olanak sağlayan burjuva demokratik

Rosa, işçilere sesleniyor..

haklar tehdit altındaysa, işçi sınıfı içinde her kim demokrasi için en tutarlı olarak mücadele eder ve hareket ileriye taşırsa, politik olarak başarılı olan o olacaktır. Radikalleşmiş işçilerin içerisinde konumlandığı aktif ve başarılı bir kampanya, hükümetin ortadan kaldırılması işine yol açacaktı. Komünistlerin çekimser kalışı ve pasifliği, sağcı liderlerin önünü açtı.

Kapp darbesi askeri olarak başarılıydı; ordunun yarısı darbeyi desteklemişken, diğer yarısı ne olup biteceğini beklemişti. Fakat birleşik işçi direnişi Kapp darbesini durdurmayı başardı. Kapp, felç edilmiş tren yolları yüzünden birliklerini taşımayı başaramadı. Alt tabaka askerler taraf değiştirmeye başladı. Kapp ortadan kayboldu. Darbe beş gün içinde sona ermişti.

Fakat bu olaylar esnasında solda açık bir politik önderlik ortaya çıkmadı. Bu, sağ kanat sosyal demokratların kendi otoritelerini yeniden kurmaları için fırsat yarattı. Bir kere grevler geri çağrıldığında, sosyal demokratlar tarafından kullanılan aynı sağcı birlikler, bu kez işçileri öldürmek için kullanıldı. Sağ kanat sosyal demokrat hükümet için "parmaklarını kıpırdatmayacaklarını" söyleyenler, gerçekte onun gücü yeniden kazanmasına en çok yardım edenler oldu.

Alman komünistlerinin, askeri bir darbeye karşı demokrasi savunusu yapma konusundaki çekimserliği, sağ kanat sosyal demokratların elini güçlendirdi. Bu tarihsel deneyim, Hitler'in 1933'teki zaferiyle sonuçlandı.

Devrim ayağı eksik anlatı: Persepolis

Safak Aykaç

1978 devrim arifesinde Tahran'da, Şah rejiminden hoşnut olmayan ve daha özgür bir dünya arzulayan bir ailenin kızı Marjane Satrapi tüm hayatını altüst edecek olan değişimi hissetmeye başlıyor.

Yaşadığı acılar ve hissettiği çelişik duygularıyla Marjane'nin gözünden İran Devrimi ve ardından gelen dramatik değişim gözlerimiz önüne seriliyor.

Marjane daha küçük bir kız ve ailesinden, okulda öğretilenin aksine, Şah'ın devrilmesi gereken acımasız bir diktatör olduğunu öğreniyor. Ailesinden ve çevresinden bu uğurda acı çekmiş insanları gördükçe hissettiği dehşet duygusu daha da artıyor. Şah'ın ülkeyi terk etmesiyle birlikte Marjane dahil herkese müthiş bir neşe ve geleceğe dair yükselen beklentiler hakim. Ailenin hapisten henüz çıkmış komünist amcasının "Artık halkı kimse durduramaz, halkımız sonunda özgür ve adil bir yaşam sürdürecektir" şeklindeki konuşması iyimser havanın ne kadar yüksek olduğunu açıkça göstermektedir. Fakat her şey değişmek üzeredir. İslam Cumhuriyeti'nin ilanından sonra başlayan karşı-devrim süreci ve yeni hükümetin saldırıları iyimser havayı tamamen dağıtıyor.

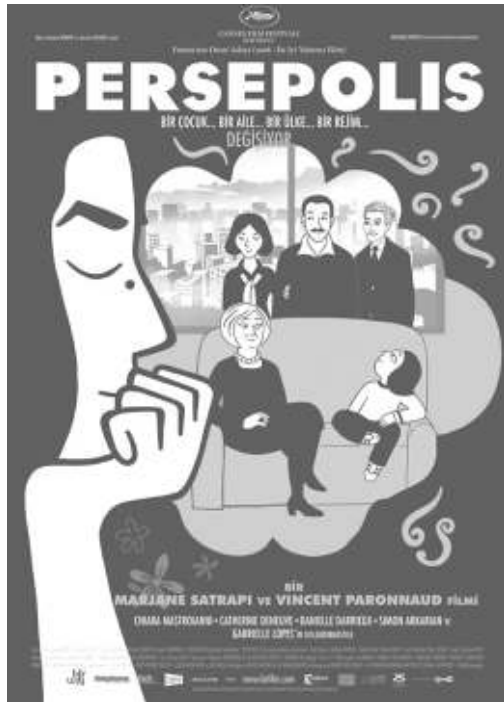
Yeni rejimin iktidarını güçlendirme girişimi devam ederken hikayenin savaş boyutu başlıyor. Devrimin çalkantıları sırasında ordusu kısmen dağılmış ve merkezi otoritesi zayıflamış İran'ı bölgesel hegemonyasının önünde zayıflamış bir engel olarak gören Irak saldırıya geçiyor. Artık hayat hem Marjane hem de ailesi için çok daha zorlu hale geliyor. Irak'ın felaketi olan savaş Humeyni'ye beklediği fırsatı yaratır ve "dışarıdaki düşmana karşı

güçlü olabilmek için içerideki düşmanların" toplu temizliğine başlar. Bu andan itibaren ortalıkta soldan eser yoktur, sadece korkan insanlar vardır.

Batı müziği, kıyafetleri, alkol, iskambil ve daha niceleri artık yasaktır. Evlerinin içinde dahi insanlar nefes alamayacak konuma gelmiştir. Tüm bu sıkışmışlığın ortasında Marjane "punk is not dead" yazılı ceketini giyip, Iron Maiden dinleyerek ve okulda öğretmenine muhalefet ederek kendi isyanını başlatmıştır. Fakat İran'da artan tehlikeler nedeniyle ailesi Marjane'i Viyana'ya yollayarak yeni bir dönemi başlatırlar.

Eğitimi süresince acı tatlı tecrübeleriyle İran'a geri döner Marjane. Savaş sona ermiştir fakat hayat kolaylaşmamıştır. Rejimin baskıları inanılmaz boyuttadır ve artık 1979 devrimci mücadelesi tamamen geçmişte kalmıştır. Sevgiliyle buluşamayan, arkadaşlarıyla eğlenemeyen ve değişim umudunu tamamen kaybeden Marjane baskılara dayanamayıp 1992'de İran'dan Fransa'ya doğru bir daha dönmek üzere ayrılır.

Marjane açısından üç ana döneme ayırabileceğimiz hikaye boyunca,

sadece devrime giden süreçte insanlar geleceğe dair umutlu ve heyecanlıdır. Ancak karşı-devrim sürecinin başlamasıyla film sonuna kadar sürekli olarak kötüyeye gidip gözlenmektedir. Bu nedenle de bugünün Türkiye'sinden bakanlar açısından İslami hareketin işi nerelere vardırabileceğine dair ibretlik bir öykü olarak anlamlandırılmaya açıktır.

Fakat bunun nedeni Marjane Satrapi'nin anlattığı hikayenin yalan ya da yanlış olmasından dolayı değil bazı önemli dönemsel noktaların filmde bulunmamasından kaynaklandığını söyleyebiliriz. Örneğin solcu Anuş amcanın tüm iyimser tahminleri neden gerçekleşmedi? Bunun cevabını filmde bulamıyoruz ama sonuçlarını görüyoruz.

Şah'ın devrilmesiyle karşı-devrimin bastırması arasında geçen dönem filmde sadece çok yaşayan aile halkıyla geçiyor ve Humeyni'nin başarısı sanki tamamen onun gücünden kaynaklanıyormuş ve solun yapabileceği hiçbir şey yokmuş havasını veriyor.

Oysa Humeyni'nin yaptığı Şah'a karşı harekete geçen işçi mücadelesine destek vererek solun boş bıraktığı bu alanı doldurmaya girişti. Solun bir

kısmı kırsal gerilla hareketine dalmışken ve Tudeh'te geçici hükümeti destekleyerek ilerici küçük burjuvaziye oynamaya çalışırken, işçiler şuralar inşa ediyordu ve sol bunların siyasi önemini kavrayamıyordu.

İran solunda gerek Tudeh olsun gerekse Fedayi ve Mücahidin gerilla örgütleri olsun "bağımlı kapitalizm" teorisiyle hareket ediyorlardı. Stalinizmin de etkisiyle aşamalı devrim teorisine uygun olarak önce milli demokratik bir devrim öngörüyorlardı. Bunun içinde "ilerici", "vatansever", "anti-emperyalist" gibi nitelikler atfettikleri küçük burjuvaziyle ittifak peşindeydi. Yani sol, intiharı anlamına gelen tarihsel hatasını yaparak işçi sınıfının mücadele içerisindeki rolünü bir kenara iterek "ikameci" politikaya yöneldi. İran-İrak savaşıyla birlikte içselleştirdiği milliyetçiliğin de etkisiyle etkinliğini tamamen kaybetti.

Tüm bunların ışığında, "İran'da İslamcıların başa geçmesinin nedeni Şahın devrilmesiydi" veya "Şah, İslamcılardan daha iyiydi" sonuçlarını çıkarırsak en büyük hatayı işlemiş oluruz. Neticede İran Şahı, Ortadoğu'daki en baskıcı ve kanlı iktidarlardan birisine sahipti ve halkın ona karşı isyan etmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Herhangi bir demokrasi ve özgürlük mücadelesine karşı çıkan veya onunla doğru bir şekilde ilişkilenen hiçbir sol örgütlenme başarı kazanamaz.

Persepolis'in bizlere sunduğu hikayenin sonuç kısmı İslamcılarının ne kadar güçlü ve tehlikeli olduğu değil solun olmadığı bir siyasal alanda demokrasinin de olmayacağıdır. Bizler açısından, İran'da stalinizmin bir sonucu olarak enkaza dönen soldan doğru dersleri çıkarmak hayati önem taşımaktadır.

Öfkemiz büyük!

Bariş için Milano'dan yola çıkan ve Türkiye'den geçerken tecavüz edilerek öldürülen Pippa Cappa'nın katledilmesi, dünyanın her yerinde kadınların yaşadıkları gerçekleri gözümüze bir kez daha soktu.

Ankara Kadın Platformu bileşenlerinin oluşturduğu ve içinde birçok örgütün kadın komisyonu üyeleri ve aktivistlerinden oluşan yaklaşık 70 kadın 16 Nisan'da Kızılay Postanesi önünde toplanarak eylem ve basın açıklaması yaptı. Aralarında Kadın Dayanışma Vakfı, Kırkörük, Ankaralı

Feministler, Kaos GL, Yeraltı Tiyatro gibi grupların ve KESK, DİSK, DTP, Emep, SDP, Kurtuluşçu Kadınlar, EKD, Antikapitalist, Halkevleri, Kollektifçi Kadınlar gibi parti ve kitle örgütü üyeleri ve örgütsüzlerin içinde yer aldığı eylem, 10-15 dakikalığına da olsa akşam iş çıkış saatinde Kızılay'ı trafiğe kapattı ve "tecavüze hayır", "tecavüz her yerde" "yaşasın kadın dayanışması", "kadınlar savaş istemiyor" sloganlarıyla Pippa'nın katledilmesinden protesto etti.

Nasıl Bir Anayasa İstiyoruz?

İzlem Oral

Anayasa tartışmaları, solun yıllardır gündeminde. Özellikle 1982 Anayasasının baskıcı ve özgürlükleri sınırlayan hükümleri, hep eleştiri konusu oldu. Pek çok anayasa taslağı ve alternatif anayasalar hazırlandı.

Ancak 22 Temmuz seçimlerinden sonra yeni bir dönemece girdik. AKP'nin % 47 oranında oy almasının ardından yeni anayasa yapmak için harekete geçilmiş, önemli anayasa hukukçusu Ergun Özbudun başkanlığında yeni bir anayasa oluşturmak üzere bir komisyon kurulmuştu. Bu komisyon, çalışmalarını tartışmalı bir ortamda yürüttü ve sonunda tamamladı. Buna rağmen, önce Irak'a operasyon için tezkere çıkarıldı, operasyon ve tartışmalarından sonra türban sorunu ve bu sorunu çözmek üzere bir anayasa değişikliği yapıldı.

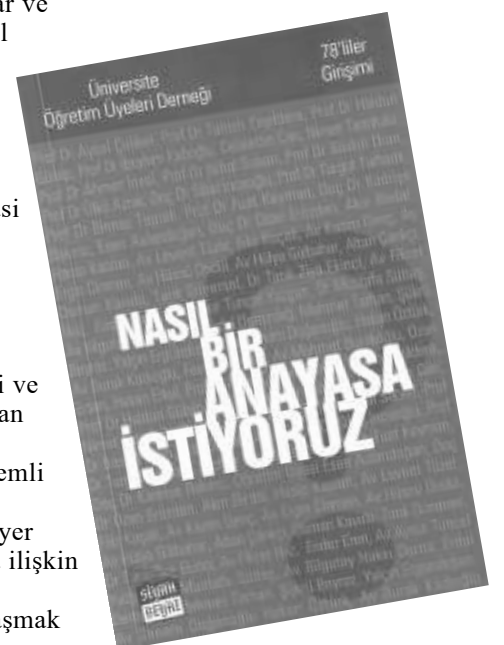
Bu kadar gündem ve tartışma ortamında demokratik, özgürlükçü ve sosyal bir anayasa talebimize dair, 6 Ekim 2007 tarihinde bir toplantı örgütleyebildik. Bu toplantıya

160 aydın, bilim insanı, sanatçı, gazeteci, yazar, sivil toplum ve demokratik kitle örgütü, meslek kuruluşu ve siyasi parti temsilcisi katılmıştı. Solun anayasa tartışmalarına katılabilmesi ve anayasa taleplerini ortaklaştırması noktasında önemli bir toplantıydı. Toplantının iki oturum başlığı; Türkiye Cumhuriyetinin Kuruluş Felsefesi ve Temel Kabulleri, Anayasasının Temel Haklar ve Özgürlükler Rejimi Nasıl Olmalıdır idi. Anayasasının öğrenciler, eğitim, hukuk, sağlık, sendika, işçi hakları, cinsel yönelim, Kürt ve Alevi meselesi, demokrasi gibi pek çok konuda içermesi gereken önemli noktalara değinilen bu toplantıda yapılan konuşmalar, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği ve 78'liler Girişimi tarafından yayınlanan bir kitap ile kalıcılaştırıldı. Solun önemli bir kesiminin anayasa hakkındaki görüşlerinin yer aldığı kitapta, anayasaya ilişkin demokratik, sosyal ve özgürlükçü görüşlere ulaşmak mümkün.

Solun ve emeğin anayasa tartışmalarından dışlanmaması için herkesi demokratik, özgürlükçü ve sosyal bir anayasa için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Nasıl Bir Anayasa İstiyoruz?

Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği - 78'liler Girişimi
Siyah Beyaz Yayıncılık
160 sayfa.

Genç-Sen: Birliğimiz gücümüzdür

Simin Gürdal

Son dönemde hızlanarak artan neo-liberal saldırılardan biz öğrenciler de payımızı alıyoruz. Hatta sosyal güvenlik sisteminde değişiklikler yapan SSGSS yasası gibi bazı saldırılar en çok bizlerin geleceğini karartıyor.

Benzer saldırıların yaşanmakta olduğu çeşitli ülkelerdeki deneyimler, bu saldırıların kitlesel mücadelelerle durdurulabileceğini ve öğrencilerin de bu mücadelelerin çok önemli bir parçası olabileceğini gösteriyor. Fransa'da 26 yaş altındakilerin gerekçe gösterilmeden işten çıkartılmalarını kolaylaştıran CPE yasası öğrenci ve işçi sendikalarının ortak mücadelesi sonucunda geri çekildi. Yine Fransa'daki lise öğrencileri yeni eğitim yasasına karşı sendikaları aracılığıyla Paris sokaklarını doldurarak tepkilerini etkili bir şekilde ortaya koydular. Yunanistan'daki benzer düzenlemelere karşı da öğrenciler, öğretmenleriyle birlikte büyük kitlesel eylemlerin önemli bir parçası oldular.

Türkiye'de ise SSGSS Yasası'na karşı emek örgütlerinin ortak eylemleri sırasında mücadelenin öğrenci ayağının eksik kaldığını gördük. Yasadan en olumsuz etkilenecek kesim olan bugünün öğrencilerinin bu süreçteki eylemlere katılımının ve desteğinin zayıflığı, Türkiye'de büyük ve güçlü bir öğrenci örgütlenmesine olan ihtiyacı bir kez daha ortaya koydu.

Paralı eğitim tartışmalarıyla eğitim alanındaki neo-liberal dönüşümün hız kazanacağını sinyallerinin verildiği günümüzde Türkiye'deki ilk öğrenci sendikası olan Genç-Sen bu ihtiyaca yanıt vermek açısından önemli bir fırsat sunuyor.

15 Aralık 2007'de kurucu genel kurulunu yapan Genç-Sen, üniversitelerdeki 30 şube ve 8 temsilciliği aracılığıyla çalışmalarını sürdürüyor. Henüz yolun başında olmasına karşın üye sayısı 1500'ü geçen sendikamızın yürüttüğü çalışmalar ve alınan sonuçlar, Türkiye'de de bir öğrenci sendikasının mümkün olduğuna dair umutlarımızı güçlendiriyor.

Öğrencilerin çoğunluğunu kapsayacak, tümünün ortak sorunları üzerinden mücadele edecek ve en önemlisi etkili olacak bir sendika istiyoruz. Böyle bir sendika yaratmak için attığımız her adımı bizi bu hedefe yaklaştırıp yaklaştırmadığı üzerinden değerlendirmeliyiz. Önümüzdeki dönem hangi sorunları öne çıkarttığımız, hangi araçları kullandığımız, Genç-Sen'in arzu ettiğimiz türde bir sendika olması açısından önemli olacak.

Kazanmak istiyorsak güçlü olmak zorundayız. Bizi güçlü kılan temel faktörler ise kitlesellik, meşruiyet ve dayanışmadır. Milyonlarca öğrencinin yüz binleri sokaklara dökülse, toplum bu mücadeleyi haklı bulsa ve başta çalışanlar olmak üzere diğer örgütlü güçler mücadelemize destek verse kazanamayacağımız talebimiz yok. Sendikamız bu hedefle yola çıktı. Hedefimize ulaşmak için öğrencilerin çoğunluğunu sendika örgütlenmesine ikna etmeliyiz. Bunun için de sendikanın taleplerimizi kazanmakta işlevsel olduğunu göstermeliyiz. Bugün toplumsal muhalefetin (ve öğrencilerin) en genel sorunu kitlelerin kendisine, kazanabileceğine olan güveninin zayıf olmasıdır. Genç-Sen bu güvensizliği kırabilecek çalışmaları öncelik etmelidir. Bunun için ortak sorunlar etrafında, çok sayıda öğrencinin küçük de olsa adım atabileceği türde kampanyalar

yapmalıyız. Bu kampanyalar sayesinde elde edilebilecek her kazanım ne kadar küçük olsa da genel olarak öğrencilerin "mücadele edersek kazanırız" duygusunu güçlendirecektir. Bu duygu yükseldikçe kitleselliği ve örgütlülüğü sağlamamız, arzu ettiğimiz büyük kazanımları elde edebilecek güce ulaşmamız kolaylaşacaktır. Öğrencilerin daha büyük talepler için mücadele etmesine giden yol, kendi mücadele deneyimleri sonucu kolektif güçlerine olan güvenin artmasından geçiyor.

Örneğin 2005 yılında Mimar Sinan Üniversitesi'nde kameralara karşı toplanan dilekçeler ve rektörlüğe yapılan kalabalık yürüyüş, rektörün geri adım atmasına neden olmuştu. Bu başarı beraberinde öğrencilerin diğer sorunlarını da çözebileceğine dair inançlarını arttırmış, ortak bir talepler listesi çıkartılmasıyla sonuçlanmıştı. Eğer o dönemde Genç-Sen benzeri bir örgütlenme olsaydı, hareketin devam etmesi mümkün olabilirdi.

Sendikamızın üye sayısı, üyelerinin sendikal faaliyetlere, karar alma ve uygulama süreçlerine katılım oranı gibi veriler Genç-Sen'in ne kadar büyüdüğü ve güçlü olduğunun somut göstergeleridir. Henüz öğrencilerin çok küçük bir kesimiyle ilişkisi olan, genellikle sosyalist öğrencilerin üyesi olduğu bir sendika olan Genç-Sen'i arzu ettiğimiz türde gerçek bir öğrenci sendikasına dönüştürmek istiyorsak sendika içi demokrasiden taviz vermemeliyiz. Demokrasi yoksa üyelerin çoğunluğunun ne düşündüğünü, ne istediğini, neler yapmaya hazır olduklarını anlamamız mümkün değildir. Demokrasi, kitlesel mücadelenin kalbidir. Kitlesel olmak katılımı, katılımı ise gerçek demokrasiyi gerektirir. Herkes karar sürecinin parçası olduğu faaliyetlere daha kolay katılır. Karar süreçlerine ne kadar çok öğrenci katılırsa öğrencilerin ve üyelerimizin durumuna en uygun çalışmaların neler olduğunu anlamak o kadar fazla mümkün olur.

Sendikal bürokrasi, üyelerin pasifliğinden ve ortalama bilincinden beslenir. Bürokrasiye karşı mücadele asıl olarak "sendika yönetimlerinin değişimi" ile değil üyelerin katılımını, kendine güvenini artırarak başarılı olabilir. Güçlü bir taban demokrasinin garantisidir, bürokrasinin panzehiri, kararları "en devrimci-en akıllı-en deneyimli-en ilerici-en en" öğrencilerin alması değil; mümkün olan en fazla sayıda üyeyi karar ve uygulama sürecine katma hedefiyle çalışmaktır. Toplantı ve faaliyetlerin kaç üyeye yapıldığı, toplantılarımıza gelenlerin kaçının üye, kaçının gözlemci olduğu, düzenli olarak toplantı ve faaliyetlere katılan ve katılmayan üyelerimizin kimler olduğu bilgilerine

sahip olmak bu açıdan vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Henüz kuruluş aşamasında olan Genç-Sen'in üye merkezli kitlesel bir sendika haline getirmek, üye kazanmak, üyeleri aktifleştirmek birincil görevimizdir.

Biliyoruz ki öğrencilerin ezici çoğunluğu sosyalist fikirlere ve pratiğe uzaklar. Sendikamızı sadece sosyalist öğrencileri kapsayan bir "öncü örgüt" gibi kurgulamak büyük bir hatadır. Şu anda daha çok sosyalistlerin üye olması öğrenciler arasındaki eşitsiz güven ve bilinç düzeyinin bir yansımasıdır. Kendisine ve sendikal örgütlenmeye daha az güven duyduğu için sendikamıza uzak duran öğrenci arkadaşlarımızı aktif sendika üyesi yapmayı hedeflemeye isek bu eşitsizliği kabullenmiş oluruz. Sosyalistler her zaman kitlelerin kendisine ve kolektif güce olan güvenlerini artırmayı önemli bir görev olarak önlerine koymalıdır. Sendikamıza üye olmayan arkadaşlarımızı Genç-Senli yapmak için ortak sorunlarımızı ve taleplerimizi öncelik yapıp onların da katılıp katkı sunabileceği faaliyetler planlamalıyız.

Şimdi nereye?

Genç-Sen'in kurucu genel kurulu sonrası üniversitelerdeki çalışmaları, ağırlıklı olarak şubelerimizi oluşturma hedefiyle üniversite geneline hitap eden geniş bir alanda gerçekleşti. Üniversite şubelerimizi oluşturmak açısından bu çalışmalar başarılı oldu ve önümüzdeki dönemde yine üniversitenin geneline dair kampanyalar ve etkinlikler yapmaya devam edeceğiz. Ancak Genç-Sen'in kitleselleşme hedefleri göz önüne alındığında bu çalışmaların bir sınıra ulaştığını görmek ve şube çalışmalarını giderek önce fakülte sonra bölümlere yayacak şekilde derinleştirmek gerekli. Yeni öğrencilere ulaşmak onlarla öğrenci sendikası fikrini tartışmak ve yeni üyeler kazanarak sendikamızı kitleselleştirmek için fakülte toplantıları inşa etmeye başlayarak bu konuda ilk adımları atmalıyız.

Yine Mayıs ayında yapmayı planladığımız Üniversiteler Sosyal Forumu üniversitelerimizde Genç-Sen'i inşa etmek açısından önemli bir etkinlik olacak. Bu hedefe uygun olarak ÜSF'nin, son dönemde gündeme gelen neo-liberal dönüşüm, özgürlük sorunları ile genel öğrenci sorunlarının irdeleneceği ve çözüm önerilerinin tartışılacağı bir alan işlevi görmesi gerekir. Dolayısıyla bu ana gündemler etrafında konuları değişik yönleriyle ele alabilecek kamuoyu nezdinde tanınmış konuşmacıları, yine neo-liberal saldırılar ve buna karşı mücadele konusunda deneyim alış-verişini sağlayacak uluslararası konuşmacıları ÜSF'nin bir parçası yapmak önemli olacaktır.

Ancak şubeler açısından asıl kritik olan atölye çalışmalarını inşa edebilmek. Hem ÜSF'ye üniversitelerden katılımı arttırmak hem de şubelerin bu organizasyonun parçası olabilmesi açısından şubelerin bu ana gündemleri besleyecek şekilde atölyelere örgütlenmesi gerekir. Atölyelere kulüpleri, sendikaları, kitle örgütlerini de katmayı hedeflemek, onlarla birlikte organize etmek önümüzdeki dönem Genç-Sen'in daha geniş bir kesimle buluşabilmesine önemli bir katkı sağlayacaktır. Bu yüzden üniversitelerin kapanmasına kısa bir sürenin kaldığı şu günlerde şubelerimizde farklı kurum ve kulüpleri de katabildiğimiz atölyeler örgütlemeyi öncelik edecek şekilde çalışmalarımıza devam etmeliyiz.

Genç-Sen ve faşizme karşı mücadele

Üniversitelerde son dönemde solcu öğrencilere karşı saldırıların artmasıyla, şubelerin gündemi ağırlıklı olarak faşizme karşı mücadeleye kaydı. Temsilciler meclisinde de tartışılan bu konu karşısında genel tutum Genç-Sen'in üniversitelerde yaşanan saldırılara karşı reflektif tepkiler göstermesiydi. Ancak bu saldırılar ne sadece üniversite öğrencilerini ne de sadece üniversiteleri ilgilendiriyor. Genç-Sen'in bu konuda tek başına göstermeyi planladığı reflektif tutumlarsa giderek kendini faşizme karşı mücadelenin merkezîymiş gibi konumlandırması tehlikesini barındırıyor.

Bu sorunun çözümü ise faşistlerin marjinalleştirilip, toplumdan yalıtılmasından geçiyor. Örneğin İngiltere'de 1970'lerin ortalarında faşistler seçimlerde %10'a yakın oy almışlardı. Ancak işçi sendikalarının,

muhafif partilerin ve kitle örgütlerinin oluşturduğu Anti Nazi Birlik (Anti Nazi League) faşist gösterilere karşı yapılan fiziki müdahalelerden müzik festivallerine kadar her yöntemi kullanarak bu gidişi tersine çevirdi. Bugün İngiliz faşist partiler seçimlerde %2'den fazla oy alamamaktadırlar.

Genç-Sen'in kendini faşizme karşı mücadelenin merkezine koyması, faşistleri ve faşizmi hafife alması anlamına geliyor. Onları toplumdan yalıtılabilmek ise toplumun genelinin kendini anti-faşist bir birlik içinde görmesiyle mümkün.

Okullardaki bu saldırıları önleyebilmek için, sorunu solcu öğrencilerin sorunu olmaktan çıkartmalıyız. Dolayısıyla daha fazla öğrenciyi, öğretim görevlisini, sendika ve kitle örgütlerini içine katabilen "refleksler" geliştirilmesini yollarını aramak zorundayız.

ODTÜ Genç-Sen

Özlem Gitzmez

Asla Yalnız Yürümeyeceksin diyerek öğrenci sendikası kuruluşuna adım atan Genç-Sen'in şubesi olarak bütün ODTÜ öğrencilerinin canını ve cebini yakan fotokopi fiyatları konusunda bir süredir kampanya yürütüyoruz.

ODTÜ'nün kent merkezinden uzaklığı nedeniyle bütün fotokopilerimizi kampus içerisinde çektirmek zorunda kalıyoruz. ODTÜ'de faaliyet gösteren fotokopiler bunu tam bir vurgun vurma fırsatı olarak kullanıyorlar. Kent merkezinde fotokopi fiyatları 1.75 kuruş civarındayken ODTÜ'de 4 kuruş. Fotokopi fiyatlarının tavanını belirleme yetkisine sahip olan Rektörlük ise bu fırsatçılığa aldırıyor hatta arkasında duruyor.

Yürüttüğümüz fotokopi kampanyası sonucunda fotokopi fiyatlarının düşürülmesi talebiyle 3500 dilekçe topladık ve Rektörlüğe ulaştırdık. Ayrıca Genç-Sen olarak artık fotokopi vurgunculuğuna seyirci kalmayacağımızı ODTÜ'deki işletmecilerle bildirdik. Bazı fakülterde Öğrenci Temsilcileri Konseyler ile girişimlerde bulduk ve sonuç almaya başladık.

ODTÜ Rektörü binlerce dilekçeyi görmezden gelemez. Fotokopi fiyat tavanının asıl muhatabı olan

rektörlüğün bu yetkisini fotokopilerin karlar değil bin bir zorlukla okuyan öğrencilerin lehine kullanması için girişimlerimizi güçlendirerek, çeşitlendirerek sürdüreceğiz.

Örgütülüğümüzü güçlendirelim

Fotokopi kampanyası ile binlerce öğrenciye ulaşmak bizler için çok önemli bir deneyim oluşturdur, ODTÜ Genç-Sen'in ne kadar büyük bir potansiyele sahip olduğunu anlamamızı sağladı. Kampanya ile bir şeyleri değiştirmek için adım atan öğrenci arkadaşlarımıza ancak birleşik bir mücadelenin bize kazandırabileceğini söylememiz ve yola beraber devam etmemiz gerekiyor. Genç-Sen'in önünü açacak tek şey ortak mücadelenin kitleselliğinin umududur. Bu umuda sahip çıkmak ve büyütme gerekiyor.

"Bir öğrenci sendikası mümkün olabilir mi" sorusu üzerine bir buçuk yıl önce Genç-Sen tartışmalarının başladığı dönemden beri yaptığımız örgütlenme çalışmaları, ilk "Kitabımı Paylaşıyorum" kampanyası birlikte iş yapınca sonucunu alabildiğimizi ve büyüyebildiğimizi gösterdi. Biz bütün öğrencileri kapsayacak, bütün öğrencilerin beraber şekillendireceği ve ortak sözünü söyleyebileceği, kendi sorunlarını kendilerinin çözeceği bir sendika istiyoruz. Böylesi bir sendika ancak herkesle

tartışarak, ikna ederek, her türlü soruna çözüm bulmanın yolunun çok olmak ve beraber olmak gerektiğini söyleyerek kurulabilir. Birlikte mücadele edebilmek için Genç-Sen'e, Genç-Sen'i büyütme için birlikte mücadelenin umudunu güçlendirmeye ihtiyacımız var. ODTÜ Genç-Sen, ipuçlarını gördüğü potansiyeli örgütlülüğe dönüştürmek üzere şimdi üniversite şubesi bünyesinde fakülte temsilciliklerinin inşasına adım attı. Sınıf arkadaşlarımıza Genç-Sen'i anlatıp sınıf arkadaşlarımızla Genç-Sen'i büyütmeliyiz.

Sonuç almaya başladık

ODTÜ'deki fotokopi kampanyası kapsamında Mimarlık fakültesinde işe koyulduk Stüdyoları dolaştık, bütün arkadaşlarımızla tek tek konuştuk ve fotokopi ücretlerinin düşürülmesiyle ilgili olan kampanyamızdan bahsettik. Bizimle aynı fikirde olan bütün arkadaşlar kampanyaya destek vererek dilekçeleri imzaladılar.

Daha önce ODTÜ meclis toplantısında fakülterde ayrı ayrı toplantılar yapma, temsilcilikler oluşturma kararı almıştık; Mimarlıkta biz de kendi toplantımızı yaptık. Burada fiyatların düşürülmesi talebimizi iletmek için dekanla görüşmeye karar verdik. Öğrenci Temsilcileri Konseyi ile de yardımlaşık. Bu görüşmenin ertesi günü fotokopi işletmesi fiyatların 4 kuruştan 3 kuruşa indirdi.

Böylece ODTÜ fotokopi kampanyasındaki ilk sonuçlarını vermeye başladı. Olumlu bir başlangıç olmakla birlikte bunun yeterli olmadığını da farkındayız. Şimdi ise kampanyayı ODTÜ genelinde kazanımlara dönüştürmemiz gerekiyor.

ODTÜ, Türkeş'e "baktırtmadı"

ODTÜ öğrencileri olarak MHP Ankara Milletvekili Tuğrul Türkeş'in katılımıyla gerçekleştirilmek istenen Genç-Bakış programını birleşik protestolar ile durdurduk.

Aylardır faşistlerin sayısız üniversitede öğrencilere satırta, silahlar saldırmaları, uzun saçlı-küpelili öğrencileri dövmesi, "kız meselesi" yalanlarının ardına saklanması olayları yaşanırken Abbas Güçlü ne olduğu herkesçe bilinen Türkeş'e ODTÜ'de demokratik bir platform tanımak istemesi kabul edilemezdi. Türkeş ve onunla birlikte gelen "tarafdarları" Abbas Güçlü'nun onlara sunmak istediği bu demokratik platformu nasıl kullandılar? Öğrencilere bıçak fırlattılar, kendilerini simgeleyen kurtlar gibi "uludular". Yüzüncü Yıl A4 kapısında havaya sıktıkları kurşunlarla "bizim sözümüz, demokrasimiz budur" dediler. ODTÜ öğrenci haberleşme forumlarını öğrencilere yönelik şiddet tehditleriyle doldurdular...

Faşistlere demokratik platformlarının tanınmaması konusunda kararlılığımızda ne kadar haklı olduğumuz bir kez daha

kanıtlanmış oldu. Jandarma ve güvenlik güçleri ise bıçağı fırlatana bulmak, silahlı tehditleri durdurmak yerine onları koruma altına aldılar. Protestocu öğrenciler ise gözaltına aldı. Protestomuzu gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması için sabah 03.00'e kadar sürdürdük.

Normal zamanlarda son derece demokrat geçinen ODTÜ Rektörü, Tuğrul Türkeş'in programa katılacağından "haberi olmadığını"

açıkladı. Abbas Güçlü'nün "demokrasiyi tartışacaktık ama...", programın diğer davetlilerinden birisi olan Fikri Sağlar'ın "öğrenciler içeriye alınsaydı çok kötü olurdu" açıklamaları ise bıçaklı, silahlı faşistlere arka çıkar niteliğinde. Bizler rektörlük, güvenlik güçleri ve medyanın bu demokrasi anlayışını kınıyoruz. Faşistlerin demokrasiyi "herkes için demokrasiyi yok etmek" üzere kullanmalarına izin vermedik, vermeyeceğiz!!!

TEMEL İLKELERİMİZ

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM
Kapitalizmde öncelik insanların ihtiyaçları değil, kar ve rekabettir. Bu nedenle işsizlik, açlık, yoksulluk, savaşlar ve çevre tahribatına neden olur. Gittikçe daha fazla zenginlik yaratan kapitalizm geniş yığınları yoksulluğa mahkum eder. Yarattığı zenginliğin insan ihtiyaçları için kullanılabilmesi, ancak işçi sınıfının kolektif olarak bütün zenginliğe, üretimde kullanılan her şeye el koymasıyla, üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle, yani sosyalizmle mümkündür.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

Sosyalizm ancak işçilerin kendi eylemiyle gerçekleşebilir. İşçiler bunu ancak işçi konseyleri aracılığıyla aşağıdan yukarı örgütlenen bir işçi iktidarıyla gerçekleştirebilirler. Bunun dışındaki çözümler yine bir azınlığın iktidarıyla, kapitalizmle sonuçlanır.

REFORM DEĞİL DEVRİM

Bu düzenin kurumları yönetici azınlığı, çoğunluğa karşı korumak amacıyla oluşturulmuştur. Bu kurumlar ele geçirilip çoğunluğun ihtiyaçları için kullanılmaz. Kökten bir değişim gereklidir. Gerçek demokrasi, aşağıdan yukarı doğru örgütlenen, temsilcilerin istediği an görevden alınabileceği, üretimin işçi sınıfı tarafından kolektif olarak kontrol edildiği bir sistemde mümkündür. Böyle bir değişim parlamento aracılığıyla gerçekleştirilemez, ancak işçilerin kitle eylemleriyle, büyük kitlelerin bir avuç yönetici azınlığı alaşağı etmesiyle sağlanabilir.

ENTERNASYONALİZM

Günlük yaşamımızda kullandığımız en sıradan mallar bile değişik ırk, renk, dil, din, cinsiyetten işçilerce üretilmektedir. Kapitalizm dünya ölçeğinde bir sistemdir. Bunun alternatifi olan sosyalizm de ancak dünya ölçeğinde gerçekleşebilir.

TEK ÜLKEDE SOSYALİZM MÜMKÜN DEĞİLDİR

Rusya deneyimi göstermiştir ki devrim tek ülkede sınırlı kalırsa kalıcı bir zafere ulaşamaz ve yenilir. İlk ve tek muzaffer işçi devriminin gerçekleştiği Rusya'da devrim tek ülkede sınırlı kaldığı için 1928'deki karşı devrime yenilmiştir. Rusya, Doğu Avrupa, Çin, Küba gibi yerlerde sosyalizm değil bürokratik devlet kapitalisti sistemler yaşanmıştır. Kendilerini nasıl tanımlarlarsa tanımlasınlar, bu ülkeler insana değil silaha para yatıran, çevreyi tahrip eden, zengin ve yoksul ayrımının olduğu, ulusal ve cinsel ayrımcılık yapılan kapitalist toplumlardır.

ULUSAL SORUN VE AZINLIKLAR

Ayrımcılık yapılmayan bir dünyada birlik içinde yaşamak istiyoruz ama sadece yaşamak istediği ülkeyi, konuşmak istediği dili, ibadet etmek istediği dini seçebilen insanlar özgürce birlikte yaşayabilirler. Bu nedenle azınlıklara yönelik her türlü millî, dinî, mezhepsel, ırksal ayrımcılığa karşı mücadele etmeli, ezilenlerin yanında olmalı, onların eşitlik mücadelesini desteklemeli, örgütlenme haklarını savunmalıyız. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunurken, ezen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele edip ezilen ulusun kurtuluş mücadelesini desteklemeliyiz.

CİNSİYETÇİLİK

Yaşadığımız sistem kadınları ve eşcinselleri ezmektedir. Her yerde cinsiyetçiliğe karşı mücadele edip, kadınların her alandaki eşitliğini savunmalı, insanların cinsel tercihleri nedeniyle ezilmesine, eşcinsellere yönelik saldırı ve aşağılamalara karşı mücadele etmeliyiz.

DEVİRMCİ PARTİ

Kazanmak için büyük çoğunluğu mücadeleye katmak gerekiyor. Ama egemenlerin propagandaları ve günlük yaşamın dayatmaları nedeniyle ne yazık ki büyük çoğunluk bizden farklı düşünüyor. Bu fikirlere karşı mücadele etmek için örgütlenmek, fikirlerimizin doğruluğunu mücadele sırasında kanıtlamak zorundayız. Bu nedenle kapitalist sisteme ve onun sonuçlarına karşı her mücadelenin en militan parçası olan en militan işçileri sosyalizm ve birlikte mücadele etme fikrine ikna edecek devrimci bir parti inşa etmek istiyoruz. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin bir işçi devletiyle sonuçlanabilmesi için böyle bir parti zorunludur.

PARTİ İÇİ DEMOKRASİ

Sosyalist politikanın temelinde işçi sınıfından öğrenmek yatar. Ancak birbirimizle tartışarak, deney alış verişinde bulunarak öğrenebilir ve kazanmak için ne yapabileceğimizi konusunda anlaşabiliriz. Tartışma özgürlüğü, sosyalistlerin işçi sınıfından ve birbirinden öğrenmesinin vazgeçilmez koşuludur. Bu nedenle, demokrasi örgütlenmemizin can damarıdır. Tartışmanın amacı birlikte hareket etmek, dünyayı dönüştürmek olduğu için demokratik merkeziyetçilik devrimci bir parti için zorunludur.

ÇAĞRI

Bu fikirlere katılan herkesi, birlikte örgütlenmeye çağırıyoruz.

Üniversitelerdeki Faşist Saldırıları Üzerine Faşizme karşı birleşik ve kitlesel mücadele

Ahmet

Üniversiteler kaynayan birer kazan haline geldi. Polis-rektörlük koruması altındaki faşistler İstanbul'da, Niğde'de, Mersin'de, İzmir'de birçok defa satırlı-döner bıçaklı saldırılar düzenlediler. Birçok öğrencinin yaralandığı bu saldırılardan sonra ise her zamanki gibi saldırılar değil saldırıya uğrayan öğrenciler göz altına alındı, tutuklandı, soruşturma aldı.

Fakat son dönemde yaşanan iki olay, bir anda bütün gözlerin üniversitelere çevrilmesine neden oldu. İlk olarak Ankara Üniversitesi'nde iki günde dört öğrencinin satırlı-sallamalı saldırıya uğraması ve hemen kısa bir süre sonra da Akdeniz Üniversitesi'nde iki öğrencinin saldırıya uğramasıyla başlayan gerginlik, faşistlerin kampüs

içindeki silahlı saldırısıyla doruk noktasına ulaştı. Öğrenci olmadıkları her hallerinden belli olan iki kişi kameralar tarafından kampüs içinde öğrencilerin üzerine ateş açarken görüntülendi ve bu zamana kadar yapılan onlarca, belki yüzlerce saldırıyı gözmezlikten gelen medya bile ana haber bültenlerinde bu saldırıyı ilk haber olarak vermek zorunda kaldı. Tabi ki bu verilen haberler de her zamanki gibi objektif olmaktan uzak ve genellikle faşistleri temize çıkarmaya yönelik haberlerdi. Bazıları olayı sağ-sol kavgası, bazıları PKKlilerin provakasyonu, bazıları ise kız kavgası olarak gösterdi. Fakat yapılan bu saptırma girişimleri bile birçok

insanın hafızasının canlanmasına ve ülkü ocakları çetesinin başını çektiği faşist oluşumların hâlâ 80 öncesi kadar tehlikeli, hâlâ yeni Maraşlar, Çorumlar, Beyazıtlar için "hazır ol" da beklediğini görmelerine neden oldu.

Anti-faşist mücadeleyi büyütmek, demokrasi cephesini genişletmek için yapmamız gereken politikaya mesafeli, demokrat, kendini sola yakın gören insanlarla bağ

kurmak, anti-faşist mücadeleyi hep birlikte gerçekleştirmek için yollar aramalıyız. Kampüslerimizde militan, ama küçük bir azınlıkla, sadece fiziksel müdahaleye dayalı olarak yürütülen anti-faşist mücadele kitleselleşmiyor.

Medya ve okul yönetimlerinin eline de şimdiye kadar mücadelenin dışında kalmış olan arkadaşlarımızın bizi ve demokrasi düşmanı, ırkçı faşistleri aynı kefeye koymalarını sağlamaya dönük manüplasyonlar yapma fırsatı veriyoruz; izole olup zayıflıyoruz.

Bu noktada yapmamız gereken; yaşam alanlarımızı içinde faşizme karşı bütün

öğrencilerin yer alacağı, faşistleri izole etmek ve onlara siyaset yapacak alan bırakmamak amacıyla mücadele yürütecek, kitlesel anti-faşist cephe kurmaktır. Çünkü faşizm, sadece biz Marksistlerin değil; ana dilini konuşmak isteyen bir Kürdün de, mini eteğiyle dolaşmak isteyen bir kadının da, sevgiliyle el ele dolaşmak isteyen bir eşcinselin de ya da bilim üretmek isteyen sıra arkadaşımızın da; kısaca eğitim hayatını dilediğince sürdürmek isteyen tüm öğrencilerin ortak sorunudur.

Kampüslerimizde faşistlerin önüne duvar örebilmenin tek yolu tüm bu öğrenci kesiminin birleşik mücadelesinden geçmektedir ve bu mücadelenin verileceği politik aygıtları yaratmak önümüzde duran önemli sorumluluklardan birisidir.

Adalet İstiyoruz

Hrant'ın ölüm yıldönümünde on binden fazla kişiye seslenen Rakel Dink, "Asıl yaşamının, umudun, adaletin cesaret gerektirdiğini" vurgulamıştı. "Bizi acılarıyla akraba ettiler" diyen Rakel Dink, O.S.'nin eline bayrak vererek fotoğraf çektiren görevlileri, stadyumlarda Ogün'üz diye bağırانları, Erhan Tuncel ile yaptığı telefon görüşmesinde "Tek farklılık kaçmayacaktı, ama bu kaçtı" diyen istihbarat görevlisi Muhittin Zenit'i anımsatarak: "Cinayette kullanılan silahı markasına kadar bilen jandarmaya, cinayet planları yapılan ocaklara ne yaptı ülkem adaleti? Hrant'a haddini bildirmeye çalışan vali yardımcısı ve yakınlarına ne yaptı ülkem adaleti" diye sormuştu. Hrant, ortaklaşa hazırlanan bir cinayete öldürüldü. Onu gazetelerde hedef gösterdiler...Mahkemelerde linç etmeye kalkıştılar. Çocukların eline silah tutuşturdu biliyoruz artık..Yönlendirenleri de, teşvik edenleri de. Devlet içindeki katillerden, örgütlenmelerden hesap sormalıyız. Adalet için Hrant Dink cinayeti davasının takipçisi olmalıyız.

Barış Meclisi'nin çağrısına destek verelim

Çiğdem Özbaş

Kardeşlik yerine düşmanlığı, barış yerine savaş dayatan operasyonlar devam ediyor.

Yoksul gençlerin bu çatışmalarda ölmesine göz yummamız isteniyor. Newroz kutlamaları sırasında gördüğümüz baskı, yıkım ve inkar politikaları karşısında sessiz kalmamız bekleniyor.

Bu savaş çıkırtkanı politikalar karşısında Kürt sorununun adil çözümü için gerekli olan barışçıl yaklaşımları güçlendirmek her zamankinden daha acil ve gerekli. PKK bu yönde somut adımlar atılırsa silah bırakmaya hazır olduğunu defalarca açıkladı. Böyle bir ortamda PKK'nin üzerine tankla tüfekle gidilmesi çözümsüzlüğü derinleştirmek ve çatışmaların devamını istemekten başka bir anlama gelmiyor. Çözümsüzlüğü dayatan Türkiye egemenleri bizleri Ortadoğu'da farklı millet, din ve mezheplerden oluşan topraklar üzerindeki emperyalist hegemonya politikalarının peşine takmak istiyor.

Ölüm değil çözüm

Toplumsal barış ve kardeşlik için daha fazla demokrasi talep etmemiz gerekiyor.

Kürt sorununun demokratik çözümü için mücadele edenlerin taleplerini şöyle özetlemek

mümkün:

1. Kürt kimliğinin tanınması ve anayasal güvence altına alınması.
2. Kürtçe anadilde eğitim olanağının yaratılması
3. Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi
4. Kürt kültürünün özgür gelişimi önündeki yasal engellerin kaldırılması ve kültürel gelişmenin desteklenmesi.

Bu anayasal ve yasal değişikliklerin pratikte uygulanmasıyla birlikte toplumsal barış ve demokratik katılımı sağlayacak yasal düzenlemelerle PKK'nin demokratik siyasal yaşama katılımının güvence altına alınarak silahları tamamen bırakması sağlanabilir.

PKK'nin kayıtsız şartsız teslim olması ya da yok edilmesi dışında herhangi bir yol görmeyenler aslında bütün emekçi ve ezilenleri çözümsüzlüğe mahkum ediyor. Toplumda sömürülen çoğunluğun ve ezilen kimliklerin lehine demokratik bir çözüm farklı kesimlerin birbirine sahip çıkmasından geçiyor.

Adil çözüm için birleşik mücadeleye güç katalım

Türkiye Barış Meclisi, Kürt

sorununa barışçıl çözüm için siyaseti zorlamayı, kamuoyunu harekete geçirmeyi hedefliyor.

Silahlı çatışmaların durdurulması ve Kürt sorununun barışçıl çözümü başta olmak üzere, Türkiye'de ayrımsız herkes için demokrasinin, insan haklarının, özgürlüklerin ve sosyal adaletin tesisini barış çalışmalarının temel amacı olarak görüyor. Barışın dilini ortaklaştırmayı, adalet ve demokrasiye katkıda bulunmayı hedefliyor.

Yoksullaşma, kültürel dışlanma, siyasal baskı ve linç ortamının toplumsal barışı tehdit etmekte ve sorunların çözümünde şiddeti tek yol olarak gören bir siyasal kültürün egemen kılınmaya çalışıldığı bu dönemde halkların kardeşliğinin egemen olduğu bir dünya için seslerimizi ve güçlerimizi birleştirmek zorundayız.

Türkiye Barış Meclisi'nin çağrısını güçlendirmek üzere yerel barış meclislerimizi hep birlikte inşa edelim. Barışı kazanmak ve korumak için seferberlik ilan edelim.

